

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ
ΚΤΗΝΑΝΘΡΩΠΟΣ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΤΗΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ
ΟΥΡΑΙΑΖΟΥΝ

Μεσάνυχτα!

Εκτυφλωτική
λάμψη κάνει τη
νύχτα μέρα! Τρομαχτικός κρό-
τος συνταράζει γη κι' ούρανό!..

Τò έδαφος σειέται σάν από
σεισμό! Όλόκληρο τò Λονδίνο
κινδυνεύει νά θαφτεί στα έρεί-
πια του.

Τρελλοί οι κάτοικοι ξεπετιών-
ται άπ' τά κρεβάτια τους.
Βγαίνουν στα παράθυρα. Στίς
πόρτες!

Ό ούρανός άντιλαλεί την
τρομαχτική έκρηξη. Κάνει σάν

Πρωτότυπο κείμενο

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

νά γκρεμίζεται
στο βάραθρο του
Απείρου!..

Σκηνές φρί-
κης κι' απόγνω-

σης ξετυλήγονται. Τραγικά ξεφω-
νητά σχίζουν τόν άέρα!..

Παιδιά στριγγλίζουν. Γυναί-
κες λιποθυμούν!..

Άλλοι χάνουν τά λογικά τους.
Πηδούν άπ' τούς θεόρατους ού-
ρανοξύστες. Πολλάς από σάρ-
κες, κόκαλα κι' αίματα γίνονται
κάτω.

Άφάνταστος πανικός και σύγ-
χιση!

Άπ' όλων τά στόματα βγαί-

νουν ἄθελα δυὸ τραγικὲς λέξεις:

— Ἀτομικὴ βόμβα !

Εἶναι βέβαιοι πὼς ξαφνικὸς κι' ἀκήρυκτος πόλεμος ἀρχίζει. Πὼς ἐπесе ἡ πρώτη ἀτομικὴ βόμβα !

Οἱ ἀντιπολεμικὲς σειρῆνες οὐρλιάζουν τώρα :

— Οὐουου... Οὐουουου ! Οὐουουου !

Παράξενο ! Ὅλο αὐτὸ τὸ κακό, λίγες στιγμὲς μονάχα κρατάει. Ὅμως ὁ πανικός ἔχει κάνει τὴ μεγαλοπόλη σωστὸ τρελλοκομεῖο.

Οἱ Ραδιοφωνικοὶ Σταθμοὶ μπαίνουν σ' ἔκτακτὴ λειτουργία. Οἱ σπῆκερ τοὺς ξελαρυγιάζουνται νὰ καθιστοῦν τὸν κόσμον :

— Προσοχή ! Προσοχή ! Πόλεμος δὲν ἐξεργάγη. Ἡ χώρα μας διέρχεται περίοδον εἰρήνης. Οὐδὲμία ἀτομικὴ βόμβα ἐπесεν εἰς τὸ Λονδίνον... Οὔτε εἰς κανὲν ἄλλο σημεῖον τῆς Ἀγγλίας. Ἡ τρομακτικὴ ἐκρηξίς ἡ ὁποία ἔλαβεν χώραν τὴν δωδεκάτην ἀκριβῶς τοῦ μεσονυκτίου, παραμένει ἀνεξηγήτος καὶ μυστηριώδης. Προσοχή, προσοχή ! Ἡ Κυβέρνησις ἔλαβεν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα. Αἱ ἐνοπλίοι δυνάμεις τῆς χώρας εὐρίσκονται ἤδη ἐν ἐπιφυλακῇ. Τὸ κοινὸν δὲν ἔχει λόγους ν' ἀνησυχεῖ. Τεχνικὰ συνεργεῖα διατρέχουν τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ προἰστάμενα τῆς πόλεως. Ἐρευνοῦν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς θέσεως ὅπου ἐγένετο ἡ ἐκρηξίς.

Ἀφήνουμε τὸ πανικόβλητο

Λονδίνο. Βρισκόμαστε ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρὰ. Τρομακτικὴ ἀπόσταση μᾶς χωρίζει τώρα ἀπ' τὴ Γῆ. Τὴ διανύσαμε μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα : Ἐνα ἑκατομμύριο χιλιόμετρα τὴν ὥρα !

Ἐνας τεράστιος πύραυλος προσγειώνεται ὁμαλὰ στὸ ἔδαφος τοῦ πλανῆτη Ἀρῆ.

Κάποιος μεσόκοπος ἄνθρωπος βγαίνει ἀπὸ μέσα. Κυττάζει χαμένα γύρω του. Ἡ παράξενη χώρα π' ἀντικρῦζει τοῦ κάνει κατάπληξη !

Καὶ νὰ : Λίγο πρὶν πέρα βλέπει μιὰ ἀλόκοτὴ πολιτεία. Τὰ σπίτια εἶναι διάφανα. Σὰν ἀπὸ γυαλί...

Ὅμως δὲν ἔχουν χτιστεῖ κάτω στὴ γῆ. Κρέμονται ψηλὰ στὸν αέρα. Τεράστια στρογγυλὰ ἀερόστατα τὰ συγκρατοῦν στὴ θέσῃ αὐτῇ. Γιὰ νὰ μὴ τὰ παρασέρνει ὁ ἄνεμος, εἶναι δεμένα σὲ χοντροὺς κορμούς δέντρων. Μὲ γερὰ συρματόσχοινα.

Ὁ μεσόκοπος ἄνθρωπος ἀντικρῦζει κι' ἄλλα παράξενα κτίρια. Μοιάζουν μὲ τεράστια ἐργοστάσια. Τὰ σχέδιά τους περίεργα. Ἐξωφρενικά ! Καθ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ κρεμιασμένο ἀπὸ πολλὰ ἀερόστατα.

Ὁ Ἀγνώστος συνηθίζει σιγά—σιγά στὸ καινούργιο περιβάλλον. Ξεθαρρεῖ. Προχωρεῖ πρὸς τὴν κρεμιαστὴ πολιτεία. Φθάνει πολὺ κοντά. Κάτω σχεδὸν ἀπ' αὐτὴν.

Τώρα ὅμως μεγαλύτερες ἐκπλήξεις τὸν περιμένουν.

Ἡ πόλη ἔχει ἀφάνταστὴ κίνηση. Ἀμέτρητοι ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, τριγυρίζουν σὰν

μελίσσι γύρω στὰ κρεμμαστά σπίτια κι' ἐργοστάσια. Είναι ὅλοι σχεδὸν γυμνοί. Μονάχα τὴ μέση τους σκεπάζει ἓνα χοντρὸ μεταλλικὸ ὕφασμα. Οἱ γυναῖκες φοροῦν πάρα πάνω κι' ἓνα στη-
θόδεσμο. Ἄπ' τὸ ἴδιο ἀλόχοτο ὕφασμα.

Οἱ ἄντρες ἔχουν περιέργο κι' ἀποκρουστικὸ σουλούπι. Τὰ κε-
φάλια τους τεράστια, φαλακρά. Δυσανάλογα μεγάλα γιὰ τὸ ἀδύ-
νατο καὶ μικροκαμωμένο κορμὶ
τους. Τὸ πρόσωπό τους τερατό-
μορφο. Χέρια καὶ πόδια λεπτὰ,
κοκαλιάρικα. Φοιχτή, μὰ καὶ
ἀστεῖα μαζί ἐμφάνιση.

Οἱ γυναῖκες τ' ἀντίθετο : Ἄ-
φάνταστα ὁμορφες. Ψηλές, γε-
ροδεμένες. Μαλλιά χρυσοκόκκι-
να. Μάτια μαυροπράσινα. Καὶ
κάτι ἀκόμα πιὸ παράξενο : Τὸ
δέρμα τοῦ ἀγαλματινίου κορμοῦ
τους ἔχει μὴ γλυκεῖα γαλάζια
ἀπόχρωση.

Ὅλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, παι-
διά, ἔχουν στὶς πλάτες τους μὴ
περιέργη μικρὴ συσκευή. Τὸ μη-
χάνημα αὐτὸ καταλήγει σ' ἓναν
ἀρκετὰ μεγάλον ἔλικα, μὲ πα-
ράλληλη τοποθέτηση πρὸς τὸ
κορμὶ τους.

Ὁ ἔλικας στριφογυρίζει δαι-
μονισμένα. Κάνει παράξενη βοή.
Ἔτσι οἱ ἀλόχοτοι αὐτοὶ ἄνθρω-
ποι καταφέρνουν νὰ πετοῦν ἄνω
κι' ἐκεῖ...

Ὁ ξένος ἔχει μαρμαρώσει μὲ
σηκωμένο τὸ κεφάλι. Κυττάζει
κατάπληκτος τοὺς τερατόμορ-
φους ἄντρες. Τὶς πανέμορφες
γαλάζιες γυναῖκες. Τοὺς βλέπει
νὰ πηγαινοέρχονται πολυάσχολοι
στὸν αἆρα...

Ξαφνικά, κάποιος ἀπ' ὅλους

αὐτοὺς ἀντιλαμβάνεται τὴν πα-
ρουσία του. Βγάζει διαπεραστι-
κὸ σφύριγμα...

Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλοι, σὰν κυ-
νηγημένα πουλιά, ἔχουν κρυφτεῖ
στὶς φωλιές τους : Στὰ διάφανα
κρεμμαστά σπίτια κι' ἐργοστά-
σια.

Ταυτόχρονα δυνατὴ βοή ἀντη-
χεῖ. Ἕνας γιγαντόσωμος ἀτσα-
λένιος ἄνθρωπος πέφτει μπροστὰ
στὸν ἐπισκέπτη. Είναι ἀπαίσιος
στὴν ἐμφάνισή ! Τρομαχτικός
στὴ θέα.

Ἔχει τὸ ἴδιο σουλούπι μὲ
τοὺς ἄλλους ἄνδρες. Μόνο ποῦ
εἶναι δέκα φορὲς πιὸ μεγάλος
ἀπ' αὐτούς... Στὴ ράχη του ἔχει
κι' ἐκεῖνος τὴν ἴδια συσκευή μὲ
τὸν ἔλικα.

Προχωρεῖ τώρα δυὸ βήματα.
Πλησιάζει. Τὰ σιδερένια σπλάχ-
να του ἀνακατεῦνται. Ὁ θό-
ρυβος ποὺ κάνουν εἶναι φρικιασ-
τικός.

Ἀπλώνει τὰ τεράστια χέρια.
Ἄπ' τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων
του ξεφεύγουν γαλάζιοι ἡλεκτρι-
κοὶ σπινθῆρες.

Ὁ μεσόκοπος Ἄνθρωπος σω-
ριάζεται κατὰ ἀναισθητος.

Ὁ Σιδερένιος γίγαντας σκύβει
ἀργά. Τὸν ἀρπάζει στὴν ἀγκα-
λιά του. Ὁ ἔλικας τῆς ράχης
του μπαίνει σὲ κίνηση. Ἔτοι-
μάζεται νὰ πετάξει.

Ὅμως δὲν προφταίνει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄλλη παράξε-
νὴ βοή ἀκούγεται. Τεράστιο τρο-
μαχτικὸ ὄρνιο σχίζει τὸν οὐρα-
νὸ. Πέφτει σὰν βολίδα, πάνω
στὸ σιδερένιο Τέρας !

Εἶναι ἓνα ἐξωφρενικὸ πλᾶσμα:
Πρόσωπο καὶ κορμὶ γιγαντόσω-
μον ἄνθρωπον. Ἄπ' τὰ πλευρά

του ξεφυτρώνουν τεράστιες φτερούγες από μαύρη μεμβράνη. Σάν της Νυχτερίδας.

Τὸ Σιδερένιο Τέρας παρτάει κάτω τὸν ἀναισθητὸ Ἀγνωστο. Ἀγκαλιάζει μὲ λύσσα τὸ ἄλλο φτερωτὸ Τέρας. Πέφτουν καὶ τὰ δύο κάτω. Τρομαχτικὴ πάλι ἀρχίζει. Τὰ ὑπεράνθρωπα ὄντα, συγκρούονται μ' ἀφάνταστη ὀρμή.

Οἱ ἤλεκτρικοὶ σπινθήρες τοῦ Σιδερένιου Τέρατος, δὲν κάνουν τίποτα στὴ γιγαντώσωμη ἀνθρωπομορφή Νυχτερίδα.

Εἶναι φανερό πὼς ἡ τελευταία αὐτὴ, ἦρθε ν' ἀρπάξει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ τὸν ἀγνωστο ἐπισκέπτη.

Τὸ πρῶτο Τέρας βρίσκεται γρήγορα σὲ δύσκολη θέση. Ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ θὰ ὑποκύψει στὴ δύναμη τοῦ φτερωτοῦ ἀντιπάλου.

Καὶ νά: Ξαφνικά κάτι τρομερὸ γίνεται :

ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Γυρίζουμε στὴ Ζούγκλα...

Ὁ Κεραυνὸς ἔχει μάθει ἀπ' τὸν κακοῦργο Ἐπιστήμονα Κράουζ πὼς εἶναι Ἕλληνας ! Πὼς εἶναι παιδί τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού.

Ὁ « Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος » λέει καὶ στὴ Θύελλα πὼς πατρίδα τῆς εἶναι ἡ περήφανη καὶ δοξασιμένη Ἀγγλία. Πὼς εἶναι κόρη τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Τζέιν...

Οἱ δύο Νέοι ξεκινοῦν ἀμέσως μὲ τὸ τεράστιο Ρομπότ τους. Φτάνουν μὲ λαχτάρα στὴ Ζούγκλα. Ἐρχονται νὰ σφίξουν στὴν ἀγκυλιά τοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς ἔφεραν στὸν Κόσμο...

Ἀλίμονο ! Ὁ ἀπαίσιος Κράουζ ἔχει περάσει ἀπ' τὴ Ζούγκλα πὺδ μπροστὰ ἀπ' αὐτοὺς. Βρῆκε τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαούρ, τὴν Ταταμπού. Τοὺς εἶπε πὼς ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα εἶναι οἱ δολοφόνοι τῶν παιδιῶν τους. Πὼς σκοπεύουν νάρθουν νὰ τοὺς ἐξαπατήσουν. Νὰ παρουσιαστοῦν ἐκεῖνοι γιὰ παιδιὰ τους...

Οἱ δύο Νέοι συναντιῶνται τέλος μὲ τοὺς γονιοὺς τους. Κάνουν νὰ πέσουν στὴν ἀγκυλιά τους. Φωνάζουν τρελλοὶ ἀπὸ χαρά :

— Πατέρα μου !

— Πατέρα μου ! Μητέρα μου !

Ὅμως ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ τοὺς κάνουν ἀσχημὴ ὑπόδοχη. Σφίγγουν τὰ δόντια καὶ τίς γροθιές τους. Μουγγρίζουν ἀγρία :

— Πίσω κακοῦργοι !.. Πίσω δολοφόνοι !..

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα θέλουν νὰ τοὺς ἐξηγήσουν :

— Εἴμαστε τὰ παιδιά σας !.. Μᾶς τὸ εἶπε ὁ Κράμπ... Ἐσεῖς δὲν τὸ ξέρετε !..

Ὁ Γκαούρ θυμώνει πότερο. Δίνει τρομαχτικὴ γροθιά στὸν Κεραυνό ! Οὐρλιάζει ἀγρία :

— Ἐσύ παιδί μου ; Μὰ τόσο κουτὸ μὲ περνᾷς λοιπόν ; Δὲν βλέπεις πὼς ἔχουμε τὰ ἴδια χροῖνα ;

Ὁ Νέος δέχεται τὴ γροθιά τοῦ Πατέρα του. Κλονίζεται γιὰ λίγες στιγμές. Ὅμως δὲν δείχνει νὰ θυμώνει. Κυττάζει μὲ συμπόνια τὸν Γκαούρ. Ψιθυρίζει :

— Ἄν ἤξερες τὴν ἀλήθεια !.. Ποτὲ δὲν θὰ σήκωνες χέρι νὰ μὲ χτυπήσεις !..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δείχνει

‘Ο Γκαούρ κι’ ὁ Ταρζάν καλεῦουν σάν μανιασμένα λιοντάρια
μὲ τὸν Κτηνάνθρωπο.

πὼς ἔχει μετανοιώσει γιὰ τὸ κα-
κὸ ποῦκανε...

‘Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
γίνεται θεοὺ ἀνήμερο. Φωνάζει
ἄγρια :

— ‘Ε, Γκαούρ ! Τὶ τὸν φυλάς ;
Πάλι οἱ καλωσύνες σου σὲ πιά-
σανε ; Ξεχνᾷς πὼς εἶναι ὁ φο-
νιάς τῶν παιδιῶν μας ;

Ταυτόχρονα σηκώνει κι’ αὐτὸς
τὸ χέρι του. Δίνει μιὰ τρομερὴ
γροθιά στὸν Κεραυνό...

‘Ο Νέος θυμώνει αὐτῇ τῇ φο-
ρά. Τὰ μαῦρα μάτια του πετοῦν
ἀστραπές ! Σφίγγει κι’ αὐτὸς
τὶς σιδερένιες γροθιές του. Χύ-
νεται μὲ λύσσα πάνω στὸν Ταρ-
ζάν.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἡ
φωνὴ τῆς ὁμορφῆς Θύελλας :

— Κεραυνέ !.. Ξεχνᾷς πὼς εἶ-

ναι ὁ πατέρας μου ;

‘Ο Νέος σταματάει. Κατεβά-
ζει τὰ χέρια. Μαρμαρώνει στὴ
θέση πού βρίσκεται.

‘Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ρίχνει ἄγρια ματιὰ στὴ Θύελλα :

— Κακούργα ! Ἄν μὲ ξανα-
πεῖς « Πατέρα » θὰ σὲ πνίξω !..

Ὅμως τὸ μυαλό του ἔχει θο-
λώσει. Μ’ ἓνα πήδημα βρίσκεται
κοντὰ τῆς. Τὴν ἀρπάζει ἀπ’ τὰ
μαλλιά. Ζητάει νὰ τῆς τὰ ξερρι-
ζώσει...

Ἡ Ταταμποῦ μέχρι τὴ στιγμή
αὐτὴ δὲν ἔχει πάρει μέρος στὸν
καυγά. Τώρα ὅμως δὲν κρατιέ-
ται. Βλέπει τὴν ὁμορφὴ ξανθιά
κοπέλλα νὰ κινδυνεύει. Χύνεται
νὰ τὴ σώσει ἀπ’ τὰ χίγια τοῦ
μανιασμένου Ταρζάν.

Τὸ ἴδιο κάνει κι’ ὁ Κεραυνός,

Τώρα και τὸ δικὸ τοῦ μυαλοῦ ἔχει θολώσει... Χωρὶς νὰ καταλάβει, δίνει μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν γκρεμίζει κάτω.

Ὁ Γκαούρ θυμώνει γιὰ τὴν προῆξη τοῦ αὐτοῦ. Σὰν τρελλὸς χύνεται πάνω στὸν ἄγνωστο Γιό του.

Οἱ δυὸ Ἄνδρες πιάνονται στὰ χέρια. Παλεύουν σὰν θεριά.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γρήγορα σαστίζει. Ποτέ στὴ ζωὴ του δὲν εἶχε νοιώσει ἀντίπαλο μὲ τόση δύναμη!..

Στὸ μεταξὺ πετιέται ὀρθὸς κι' ὁ Ταρζάν. Χτυπάει μὲ λύσσα τὸν Κεραυνό!

Τὸ ἀτρόμητο μελαχροινὸ παλικάρι παλεύει τώρα και μὲ τοὺς δυὸ γίγαντες! Ἡ δύναμις τοῦ τρομαχτικῆ! Φέρνει και τοὺς δυὸ σὲ δύσκολη θέση!

Ἡ Θύελλα βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Θέλει νὰ τρέξει. Νὰ σώσει τὸν πατέρα της. Νὰ ἐμποδίσει τὸν ἀγαπημένο της νὰ τοῦ κύνει κακὸ.

Ὅμως ἡ Ταταμποῦ δὲν τὴν ἀφήνει. Τὴν κρατᾷ γερά...

Ἡ Νέα θυμώνει ἀφάνταστα. Γιὰ νὰ λευτερωθεῖ, ἀρχίζει νὰ τὴν χτυπάει. Οἱ δυὸ πανώριες γυναῖκες δὲν ἀγοῦν νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια. Παλεύουν κι' αὐτὲς μὲ λύσσα...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ φτάνει ὁ Ποκολίκιο καθάλα στὸν Καθαρόαιμο. Πίσω ἀκολουθεῖ ἡ Χουχού. Κουβαλάει στὴ ράχη της τὸ ἀτομικὸ μοτὲρ μὲ τὸν ἑλικα.

Ὁ Νάνος βλέπει τὴ μάχη ποὺ γίνεται. Στριγγλίζει ἐνθουσιασμένος :

— Μεγάλο πανηγύρι, ἀδερφέ μου! Καλὰ ποῦρθα νὰ σφάζω κι' ἐλόγου μου!..

Πηδᾷ οβέλιτος ἀπ' τὴ ράχη τοῦ γαϊδάρου. Τραβάει μεγάλον πρεπι τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία παρατάει κάτω τὸ μοτὲρ. Τὸν τραβάει μὲ δύναμη :

— Καλὰ ἀφρησὲ τους, χρυσὸ μου! Ὅρεξη γιὰ αἵματα ἔχεις πάλι! Δώσε τόπο στὴν ὀργή! Θὰ σὲ μουρλάνουνε στὴ στράκα!..

Ὁ Ποκολίκιο δὲν ἀκούει τίποτα. Ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια τῆς Χουχούς. Πιάνει τὴ χατζάρα τοῦ ἀνάποδα. Ἀπ' τὴ λάμα της. Τὴ σηκώνει ψηλά. Τρέχει κοντὰ στους τρεῖς Ἄντρες ποὺ παλεύουν.

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν βρίζονται σὲ δύσκολη θέση. Σὲ κίνδυνο!.. Τὸ μελαχροινὸ παλικάρι εἶναι ἀφάνταστα δυνατὸ κι' ἀτρόμητο!..

Ὁ νάνος δὲν χάνει στιγμὴ. Κατεβάζει μ' ὀρμὴ τὴ χατζάρα του:

— Γκάπ!..

Ἡ χοντρὴ κοκαλένια λαβὴ τῆς χτυπάει πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Νέου! Ὁ Κεραυνὸς βγάζει πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω ἀναισθητός!..

Ὁ Ποκολίκιο ἀναστενάζει :

— Πάει κι' αὐτός! Τοῦ μᾶσησα τὴν ψυχάρα!

Ἀμέσως μ' ἓνα πήδημα βρίζεται κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες. Κι' ἐδῶ συμβαίνει τὸ ἴδιο Ἡ Θύελλα μπορεῖ νὰ φαίνεται πολὺς φορὲς ἀδύναμη. Δειλὴ!.. Ὁμοῖς σὰν θυμώσει, μεταμορφώνει

ται, Γίνεται ἀτρόμητη ! Θεριό
μονάχο !

Ούτε ὁ ποῖο γερός "Αντρας
δὲ θά μπορούσε νά τά βγάλει
πέρα μαζί της.

"Εσοι καί τώρα. Σφίγγει μὲ
τά δυὸ χέρια τὸ λαιμὸ τῆς Τα-
ταμπού. Ὁ θυρὸς τὴν ἔχει κά-
νει νά ξεχάσει πὼς ἡ γυναίκα
αὐτὴ εἶναι μητέρα τοῦ Κεραυ-
νοῦ. Τὴ σφίγγει μ' ἀπάνταστη
λίτσα.

Τὰ μάτια τῆς πανώριας "Ελ-
ληνίδας κοντεύουν νά πεταχτοῦν
ἀπ' τὶς κόγχες τους. Τὸ στόμα
τῆς ἀνοίχτο. Ἡ γλῶσσα πεταγ-
μένη ἔξω. Βραχνὸς ῥόγχος βγαί-
νει ἀπ' τὰ φρουσχωμένα στήθεια
τῆς...

Ἡ Ταταμπού βρίσκεται σὲ
τραγικὴ θέση. Βλέπει τὸ Χάρο
νά φτερουγίζει κοντὰ τῆς. Ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ θά ξεψυχί-
σει !

Ὁ Ποκοπίκο προφταίνει καί
τώρα. Μὲ τὴ χοντρὴ λαβὴ τῆς
χατζάρας, χτυπάει τὴ Θύελλα
στὸ κεφάλι ! Τὴ σωριάζει κά-
τω. Ἀναστενάζει πάλι :

— Πάει κι' αὐτὴ ! Ζωὴ σὲ
λόγου μας, μάγκες !

Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν κι' ἡ
Ταταμπού κόβουν ἀμείσως ἀπ' τὰ
γύρω δέντρα κλαδιά. Τὰ δένουν
μὲ χορτόσχοινα. Φτιάχνουν γρή-
γορα ἓνα μεγάλο, γερὸ κλουβί
Σὰν αὐτὸ ποὺ κλείνουν οἱ κυ-
νηγοὶ τὰ λιοντάρια.

Ἀφήνουν ἓνα μικρὸ ἀνοιγμα.
Δένουν χεροπόδαρα τοὺς ἀναίσ-
θητους Νέους. Τοὺς συνεφέ-
ρουν. Τοὺς σπρώχνουν μέσα.
Τέλος κλείνουν καί τὸ ἀνοιγμα
αὐτό.

Ὁ Ταρζάν τοὺς κυττάζει μὲ

μίσος. Μουρμουρίζει ἄγρια :

— Ἡ πείνα κι' ἡ δόξα θά
σᾶς φέρουν ἀργὰ τὸ θάνατο...
Τὸ μαρτύριό σας θά κρατήσει
πολύ ! Ἐνα τέτοιο φριχτὸ τέ-
λος ἀξίζει σὲ κακούργους σάν
κι' εἰσὶς !..

Ὁ Γκαοῦρ, δείχνεται κι' αὐ-
τὸς τὸ ἴδιο σκληρός. Μουγγρίζει
στοὺς δεμένους Νέους. Στοὺς
δολοφόνους, ὅπως νομίζει, τοῦ
παιδιοῦ του :

— Κακούργοι ! Ἐσεῖς μὲ κά-
νατε νά νοιώσω γιὰ πρώτη φο-
ρὰ στὴν ψυχὴ μου πόσο γλυκεῖα
εἶναι ἡ ἐκδίκηση !..

.. * * * * *
.. "Ολοι μαζί ξεκινᾶνε σὲ λίγο..
Ὁ μελαφρός γίγαντας μὲ τὴ συν-
τροφισσά του, τραβᾶνε γιὰ τὸ
περήφανο Ἑλληνικὸ βουνό...

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ ἀργὰ γιὰ
τὴν περιουσίαν ποὺ βρίσκεται ἡ
σπηλιά του...

Ἐχεῖ ἀρχίσει πιά νά νυχτών-
ει...

Ὁ Ποκοπίκο πηδάει στὴ ράχη
τοῦ ψωροπλῆου Καθαρόαιμον.
Φωνάζει στοὺς δυὸ γίγαντες :

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου ! Σᾶς ἔσωσα ἐκ θανάτου
κι' οὔτε «μεροὶ μποκοῦ» δὲν μού-
πατε !..

Σηρουνίζει μὲ τὶς φτέρνες τὸ
Σαῖνι του. Τοῦ τραβάει τ' αὐ-
τιά. Τὸ χτυπάει...

Τίποτα. Μὲ κανένα τρόπο δὲν
ἀποφασίζει νά ξεκινήσει...

Ὁ Νάνος καταλαβαίνει τι ἔχει.
Λατάζει τὴ Χουχού :

— Κρύωσε ἡ... μηχανὴ του.
Βάλτον φωτιά !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία μα-
ζεύει κάτω ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ

πεισματάρη γαῖδαρου. Ξερά φρύγανα. Τρίβει μὲ τέχνη δυὸ γυαλόπετρες. Τ' ἀνάβει. Ρίχνει πάνω τους καὶ ξερά κλαδιά... Σὲ λίγο οἱ κόκκινες φλόγες τσουρουφλίζουν τὴν κοιλιά τοῦ ζώου.

Ἐπὶ τέλους! Ὁ «Γαϊδούρειος Ἴππος» βάζει μπροστά. Στρίχνει...

Ὁ Ποκολίκο μουρμουρίζει ἰκανοποιημένος:

— Αὐτὸ ἦτανε! Εἶχε... κρυώσει ἡ μηχανή του!

Σὲ λίγο ὅλοι ἔχουν χαθεῖ στὰ τρία σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα: Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού κατὰ τὴν Ἀνατολή... Ὁ Ταρζάν κατὰ τὴ Δύση.. Ὁ Ποκολίκο κι' ἡ Χουχού κατὰ τὸ Νοτιά..

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα μένουν δεμένοι στὸ κλουβί. Παρακολουθοῦν τοὺς γονιούς τους. Τοὺς βλέπουν νὰ χάνονται στὸ μισοσκόταδο.

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ψιθυρίζει:

— Ἀλίμονο!.. Εἴμαστε χαμένοι!..

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ εἶναι ἀφάνταστα ψύχραιμος! Καὶ οὔτε πὺ τραγικὲς στιγμὲς δὲν χάνει τὸ κουράγιο του. Χαμογελάει τώρα. Μουρμουρίζει:

— Μὴ στεναχωριέσαι Θύελλα. Εἶναι πολὺ εὐκολο νὰ βροῦμε ἀπὸ ὅω μέσα... Μόνο πού χρειάζεται λίγη ὑπομονή..

Τὸν ρωτᾷει χαμένα:

— Πῶς; Πῶς εἶναι δυνατόν;!

Ἀποκρίνεται σοβαρὰ—σοβαρὰ:

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω: Τὰ ξύλα τοῦ κλουβιοῦ μας θὰ σαπίσουν σιγά—σιγά μὲ τίς... βροχές!.. Ὅσο γιὰ τὰ χορτόσχοινα πού δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια

μας, μὲ τὸν καιρὸ θὰ λωϊώσουν κι' αὐτά. Θὰ τὰ... φάει ὁ σκόρος!

ΝΤΡΟΠΑΛΟΙ ΣΩΤΗΡΕΣ

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού κοντεύουν νὰ φτάσουν στοὺς πόδες τοῦ θεόρατου βραχώδικο βουνοῦ τους.

Ξαφνικά ἡ μελαψὴ γυναῖκα γυρίζει στὸ σύντροφό της. Συνεχίζει μεγαλόφωνα τὴ σκέψη της:

— Ὁχι, Γκαούρ! Δὲν εἶναι σωστό. Δολοφόνοι δὲν θὰ γίνουμε ποτέ!..

Ὁ γιγαντώσωμος Ἕλληνας σταματᾷ:

— Ναί, Ταταμπού! Αὐτὸ συλλογιέμαι κι' ἐγώ. Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω. Νὰ τοὺς λευτερώσουμε...!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα χαμογελάει εὐχαριστημένη. Τὸν τραβᾷ ἐλαφρά:

— Πᾶμε γρήγορα Γκαούρ!.. Μπορεῖ νὰ περάσουν ἀπὸ κεῖ πεινασμένα θηρία. Νὰ χαλάσουν τὸ κλουβί. Νὰ σπαράξουν τοὺς δολοφόνους τοῦ παιδιοῦ μας.. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ θελα ποτέ! Ἐμεῖς εἴμαστε Ἕλληνες. Δὲν θὰ γίνουμε ἴδιοι μ' ἐκεῖνους!..

Παίρνουν μαζί πάλι τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Προχωροῦν βιαστικά γιὰ τὸ μέρος πούχουν ἀφήσει τοὺς δυὸ Νέους..

Στὸ δρόμο ἡ Ταταμπού συμβουλεύει τὸ σύντροφό της:

— Ὅμως πρόσεξε! Γκαούρ! Ὁ Ταρζάν δὲν πρέπει νὰ μάθει αὐτὸ πού θὰ κάνουμε... Δὲν θὰ μᾶς τὸ συγχωρήσει ποτέ!..

Ἡ μελαψὴ γυναῖκα ἔχει ξεχάσει κάτι: Στὶς φλέβες τοῦ Ἀρ.

Τὸ τρομαχτικὸ ὄρνις χύνεται νὰ σπαράξει τὸ τεράστιο Ρομπότ τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας.

χοντα τῆς Ζούγκλας τρέχει τὸ ἱερὸ κι' ἀθάνατο Ἑλληνικὸ αἷμα!..

Καὶ νά: Ὁ Ταρζάν κοντεύει νὰ φτάσει τώρα στὴ σπηλιά του... Σαφηνὰ σταματᾷ κι' αὐτός. Μουρμουρίζει:

— Τὰ πεινασμένα θηριὰ θὰ σπαράξουν τοὺς δυὸ Νέους... Δὲν πρέπει νὰ γίνουμε δολοφόνοι!.. Θὰ γυρίσω νὰ τοὺς λευτερώσω... Ὁ Γκαούρ δὲν θὰ μάθει ποτὲ αὐτὸ πὺν θὰ κάνω!.. Ἀμέσως ἀλλάζει κατεύθυνση. Ἀντὶ νὰ γυρίσει στὴ σπηλιά, τραβάει κατὰ τὸ μέρος πὺν βρίσκεται τὸ κλουβί... .

Μὰ κι' ὁ Ποκοπίκο κάνει τὴν ἴδια σκέψη.

Καθὼς προχωρεῖ πάνω στὸν Καθαρόαιμο, φωνάζει στὴ Χουχού:

— Μωρὴ Μαιζέλ;
— Τ' εἶναι, χρυσό μου;
— Τὰ λυκάμαι τὰ φουκαριάρικα!

— Ποιὰ φουκαριάρικα;
— Τὰ νιάνιαρα, ντέ! Τὸν Κεραυνούλη καὶ τὴ Θυελλίτσα!.. Ξέρεις τὸ λοιπὸν τί λέω;

— Τί;
— Νὰ γυρίσουμε νὰ τὰ λευτερώσουμε! Ἀς πᾶνε στὸ καλὸ. Βαρέθηκα πιά νὰ σφάζω! Ἀλλωστε ἀπὸ μένα πᾶθανε τὸ κακὸ. Ἐγὼ τὰ χτύπησα ἐκ τῶν ὀπισθεν... Γι' αὐτὸ στεναχωριέμαι. Νοιώθω... σήψη συνειδήσεως!..

— 'Εοῦ; Πῆγες νὰ 'δεῖς ἂν τοὺς σπάραξαν τὰ θεριά;

— Δὲν πῆγα ἀκόμα... Ἀλλὰ ἀφοῦ περάσατε ἐσεῖς, τὸ ἴδιο εἶναι.. Θὰ χορῖσω σιγὰ—σιγὰ στὴ σπηλιά μου.. Εἶμαι πολὺ κοροασμένος ἀλόφει.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας δὲν θέλει νὰ τὸν ἀφήσει μονάχον.. Φοβάται πὼς θὰ ξαναγυρίσει νὰ σκοτώσει τοὺς δυὸ Νέους.

— Θὰ 'ρθοῦμε κι' ἐμεῖς μαζί Ταρζάν. Θὰ κοιμηθοῦμε στὴ σπηλιά σου...

Ἄλλο πού δὲν θέλει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Κι' αὐτὸς διστάζει νὰ τοὺς ἀφήσει μονάχους. Φοβάται πὼς θὰ ξεμπευδέψουν τοὺς δολοφόνους τοῦ γιου τους.

Ἔτσι φεύγουν κι' οἱ τρεῖς.. Τραβᾶνε γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἐκεῖ θὰ περάσουν τὴ νύχτα του...

Τέλος φτάνουν κι' ὁ Ποκοπίκο μὲ τὸν Καθαρόαιμο καὶ τὴ Χουχού.

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Νάνος, σταματᾷ μπροστὰ στὸ κλουβί. Κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τοὺς δυὸ φυλακισμένους. Μουρμουρίζει βαριά:

— Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου! Σὰν κοτιόπουλα στὸ καφάσι μούσατε!

Ἀμέσως πηδαίει ἀπ' τὸν ψηφιδωτὸ γαῖδαρο. Μικροσκοπικὸς καθὼς εἶναι, τρυπώνει στὸ κλουβί. Τραβᾷ τὴ χαϊζάρα του. Κόβει τὰ χορτόχοινα πού δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους.

— Ἀντε, χαλάλι σας! Ζήστε κι' ἐσεῖς τὰ κάνετε Πάσχα!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα, λεύτεροι τώρα, σπάζουν τὰ κλαδιά. Βγαίνουν ἐξω ἀπ' τὸ κλουβί...

Ἡ Χουχού τοὺς ὑποδέχεται χαρούμενη:

— Μὲ τίς ὑγείες σας! Καὶ τοῦ χρόνου νάσατε καλά. Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Οἱ δυὸ Νέοι σηκώνουν στὴν ἀγκυλιά τους τὸν Ποκοπίκο. Τὸν φιλᾶνε μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἡ Θύελλα τὸν ρωτᾷ ἀμέσως:

— Ἡ Μητέρα μου!... Ποῦ εἶναι ἡ Μητέρα μου, Ποκοπίκο;

Τοὺς ἀποκρίνεται ἡ Χουχού:

— Καλὲ γιὰ τὴν κυρά Μαντάμα ρωτᾷτε; Πῆρε τὸν Κραγιάμπου κι' ἔφυγε! Πηγαίνει στὴν Ἀγγλία νὰ τὸν σπουδάξει!.. Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Οἱ Νέοι φεύγουν σὲ λίγο βιαστικοί. Τρέχουν στὸ μέρος πούχουν κρυφτεῖ τὸ τεράστιο Ρομπότ τους. Μπαίνουν μέσα. Τὸ βάζουν σὲ κίνηση. Ἀνεβαίνουν ψηλά... Παίρνουν κατεύθυνση κατὰ τὸ βορρῆα...

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Κεραυνὸς γυρίζει στὴ σύντροφισσά του:

— Θὰ πᾶμε στὸ Λονδίνο, Θύελλα!.. Θὰ βροῦμε τὴ Μητέρα σου, Ἴσως ἐκείνη νὰ πιστέψει πὼς εἶσαι Κόρη τῆς!

Σταματᾷ γιὰ λίγο. Συνεχίζει:

— Πρῶτα ὅμως θὰ περάσουμε ἀπ' τὸ πέτρινο νησί τοῦ Κράουζ. Θὰ καταστρέψουμε τὸν Πύργο του...

Τὴν ἴδια στιγμή στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ρομπότ ἀκούγεται τὸ

σατανικό γέλιο τοῦ κακούργου
Ἐπιστήμονα :

— Χά, χά, χά! . Ἄδικα θὰ κά-
νετε τόσο δρόμο!.. Δὲν θὰ μπο-
ρεῖτε νὰ μὲ βρῆτε πουνενά...
Ὅμως γρήγορα θὰ μάθετε ποῦ
βρίσκομαι. Καί τότε θὰ περιμέ-
νω νὰ λογαριασθοῦμε!..

Οἱ διὸ Νέοι καταλαβαίνουν.
Ὁ «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος» τοὺς
παρakoλoυθεῖ ἀπὸ μακρυνά...

Γρήγορα ἡ Θύελλα βάζει σὴ
λειτουργία τὴ συσκευή τηλεορά-
σεως. Στὸ φωτεινὸ καντράν
φέρειν τὸ Κάστιο τῆς Συμφο-
ρᾶς. Ψάχνει ὁλόκληρο τὸ ἐσω-
τερικὸ του. Ὁ Κράουζ δὲν βρίσ-
κεται πουνενά...

Ὅμως καὶ καί ἄλλο συμβαί-
νει. Ὁ Πύργος εἶναι ἐντελῶς
ἄδειος. Ὅλα τὰ μηχανήματα
κι' οἱ συσκευὲς λείπουν ἀπ' τὸ
ἀπέραντο Ἐργαστήριον...

Λεῖπει ἀκόμα ἀπ' τὸ λιμάνι
τοῦ νησιοῦ καὶ τὸ μεγάλο ἱστιο-
φόρον...

Ἡ Θύελλα συνεχίζει τὶς ἔρευ-
νες. Ψάχνει τώρα ὅλες τὶς γύρω
θάλασσες. Τοὺς ὠκεανούς!.. Τὸ
Καράβι, ποῦ οἶγονρα μ' αὐτὸ
θάχει φύγει ὁ Κακούργος, δὲν
φαίνεται πουνενά!..

Ὁ Κεραυνὸς ψιθυρίζει σὺλ-
λογισμὸς :

— Μὴ ψάχνεις ἄδικα, Θύελ-
λα... Ὁ Κράουζ εἶναι σατανικὸς
ἐγκέφαλος... Κάποιον τρόπο θά-
χει βρεῖ νὰ γίνεταί ἀόρατος γιὰ
τὴ συσκευή μας!

Σὲ λίγο οἱ δυὸ Νέοι φτάνουν
στὸ μαγευτικὸ καταπράσινο νησι
τους. Ἀφήνουν τὸ τεράστιο Ρο-
μπὸτ ἐξω ἀπ' τ' ἀνοιγμα τοῦ
βαθουλωμένου βράχου. Μπαί-
νουν σ' ἓνα μικρὸ παράξενο σκά-

φος. Κινεῖται κι' αὐτὸ μ' ἀτο-
μικὴ ἐνέργεια. Ξεκινᾶνε γιὰ τὴ
μακρυνὴ Ἀγγλία...

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

Οἱ δυὸ Νέοι δὲν δυσκολεύον-
ται καθόλου νὰ βροῦν στὸ Λόν-
δινο τὴν ἐξοχικὴ ἑπαυλὴ ποῦ
μένει ἡ Τζέιν μὲ τὸν Κραγιαμ-
ποῦ. Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας εἶναι ἡ πιὸ περήφνη καὶ
γνωστὴ γυναῖκα τῆς Ἀγγλίας!

Ἡ Θύελλα πέφτει δακρυσμέ-
νη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μητέρας.
Ἐξηγεῖ πὼς εἶναι ἡ χαμένη Κό-
ρη της. Πὼς ὁ Κράμπ ποῦ τὴν
εἶχε ἀρπάξει, τὴ μεγάλωσε πρό-
ωρα μὲ τὶς σατανικὲς συσκευὲς
του...

Τῆς λέει ἀκόμα πὼς ὁ Κεραυ-
νὸς εἶναι γιὸς τοῦ Γκαούρ καὶ
τῆς Ταταμποῦ. Πὼς κι' αὐτὸν ὁ
Κράμπ, τὸν μεγάλωσε μὲ τὸν ἴ-
διο τρόπο...

Ἡ Τζέιν δὲν ἀργεῖ νὰ πιστέ-
ψει πὼς ἡ Θύελλα εἶναι κόρη
της. Πάντοτ' ἐνδιώθε νι' αὐτὴν
ἀνεξήγητη συμπάθεια. Ἡ μητρι-
κὴ διαίσθηση δὲν τὴν εἶχε ξεγε-
λάσει...

Μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια
ἀγκαλιάζει τὴν πανώρια Νέα.
Τὴ φιλάει μ' ἀνείπωτη λαχτάρα :

— Κόρη μου!

— Μητέρα μου!

Τέλος σφίγγει στὴν ἀγκαλιὰ
της καὶ τὸ πανώριο μελαχροινὸ
παλικάρι. Τὸν ἀγαπημένο σύν-
τροφο τῆς Θύελλας...

Τὸ ἴδιο κι' ὁ καλόκαρδος
Κραγιαμποῦ. Ἡ χαρὰ του εἶναι
ἀπερίγραπτη. Δακρυσμένος ἀπὸ
χαρὰ κι' αὐτός, φιλάει τὴ Θύελ-
λα καὶ τὸν Κεραυνό. Ἡ φωνὴ

του πνίγεται στους λυγμούς :

— Τώρα είμαι ευτυχισμένος !
Τώρα που έχω μιὰ ἀδελφή κι ἔ-
ναν ἀδελφό !..

Οἱ δυὸ Νέοι μένουν στὴν ἐξο-
χικὴ ἐπαυλὴ τῆς Τζέϊν. Ἡ Ἀρ-
χόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν εἴ-
ναι βέβαια ντυμένη τώρα, ὅπως
ὅταν ζοῦσε κοιτὰ στὸν Ταρζάν...
Στὸ Λονδίνο κάνει τρομερὸ κρύο !
Κι' αὐτὴ κι' ὁ γιὸς τῆς, φορᾶνε
βαριὰ μάλλινα ρούχα...

Ὁ Κραγιαμπού γίνεται ἀχώ-
ριστος φίλος τοῦ Κερανοῦ. Πο-
λύτιμος βοηθὸς του...

Ὅλοι μαζί ζοῦν χαρούμενοι
κι' ευτυχισμένοι. Ὅπου φτάνουν
κάποτε καὶ τὰ τραγικὰ μεσάνυ-
χτα πού ξερούμε. Τρομαχτικὴ
ἐκρηξὴ συγκλονίζει τὸ Λονδίνο.

Ὁ Κερανός, ἡ Θύελλα, ὁ
Κραγιαμπού κι' ἡ Τζέϊν πετά-
γονται ἀλαφιασμένοι ἀπ' τὰ κρε-
βάτια τους. Βγαίνουν ἔξω. Κυ-
τᾶζουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ Βάζει
ἀμέσως σὲ λειτουργία τὴ συ-
σκευὴ τηλεοράσεως. Ψάχνει ἀνή-
συχος τὸ σκοτεινὸ συννεφιασμέ-
νον οὐρανό...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἀν-
τικρῶζει στὸ καντράν ἕναν τερά-
στιο πύραυλο... Διασχίζει μ' ἀ-
σύλληπτη ταχύτητα τὸ Ἀπειρο.
Προχωρεῖ ἴσια στὸν γειτονικό
μας πλανήτη Ἀρη...

Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ νεαροῦ
Ἐπιστήμονα, λάμπουν παράξε-
να. Παραμιλάει σὰν τρελλός :

— Ὁ Κράουζ !.. Δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ εἶναι ἄλλος. Μόνον αὐ-
τὸς θὰ μπορούσε νὰ πραγματο-
ποιήσει ἕνα τέτοιο θάμμα !..

Ἡ Θύελλα συλλογιέται μεγα-
λόφωνα :

— Ἀλίμονο !.. Ἄν εἶναι ὁ
•Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος», κάποια
μεγάλῃ συμφορὰ ἐτοιμάζει στὴν
Ἀνθρωπότητα !

Ὁ Κερανὸς βλέπει ἀκόμα στὴ
συσκευὴ τὸν τὸν Πύραυλο. Ὁ
μῶς σὲ λίγο ξεμακραίνει πολὺ
ἀπὸ τὴ Γῆ. Σιγά - σιγά τὸν χά-
νει...

Μουρμουρίζει τώρα συλλογι-
σμένος :

— Ὁ μυστηριώδης Πύραυλος
ἔχει χαράξει πορεία γιὰ τὸν
Ἀρη... Ἄν ὁ Κράουζ κατακτῇ-
σει τὸ γειτονικὸ πλανήτη, θὰ
φέρει τὴ Γῆ σὲ πολὺ δύσκολη
θέση..

Ἀμέσως γυρίζει στὴν πανώρια
συντροφισσά του :

— Ἀκουσε Θύελλα: Πρέπει νὰ
ἐτοιμασθοῦμε γιὰ κάθε ἐνδεχό-
μενο θὰ φύγουμε, ἀμέσως τώ-
ρα, γιὰ τὸ νησί μας. Θὰ μετα-
κομίσουμε ἐδῶ ὁλόκληρο τὸ ἐπι-
στημονικό μας Ἔργαστήριο...

Ἡ Τζέϊν κάνει ὅτι μπορεῖ
γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσαι. Ὅμως
τίποτα δὲν καταφέρνει. Σὲ λίγες
στιγμὲς οἱ δυὸ Νέοι ἔχουν ντυ-
θεῖ... Τρέχουν στὴν πιὸ κοντινὴ
πλατεία. Πάρνουν ἕνα ταξί.
Φεύγουν γιὰ τὸ μεγάλο καὶ πο-
λυθορύβο λιμάνι...

ΤΕΡΑΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ξαναγυρίζουμε στὴν Ἀφρική...

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού,
ὅπως εἶδαμε, ἀποφασίζουν νὰ
περάσουν τὴ νύχτα τους στὴ
σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας ..

Οἱ δυὸ γίγαντες, κουρασμένοι
καθὼς εἶναι, πέφτουν γρήγορα
σὲ βαθύ ὕπνο.

Ὅμως ἡ πανώρια Ἑλληνίδα

δὲν μπορεῖ νὰ κλείσει μάτι... Στριφογυρίζει στὰ στρωσσίδια της. Φυσσάει ξεφυσσάει στεναχωρημένη...

Ἡ καρδιά της σπαράζει στὴ σκέψη πὼς οἱ δυνὸ Νέοι βρίσκονται ἀκόμα φυλακισμένοι στὸ κλουβί. Πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μπορεῖ νὰ τοὺς μυριστοῦν πεινασμένα θεριά. Νὰ τοὺς σπαράξουν...

Τέλος, λίγο πρὶν χαράζει, παίρνει τὴν ἀπόφαση: Σηκώνεται. Φροντίζει νὰ μὴ κάνει τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Βγαίνει σιγὰ—σιγὰ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Παίρνει βιαστικὴ τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ βορριά. Τραβάει γιὰ τὸ μέρος ποῦχαν ἀφήσει τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα... Πάει μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς λευτερώσει. Ἀπὸ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν δὲν περιμένει τίποτα. Ὁ ἓνας ντρέπεται τὸν ἄλλον.

Ὅμως ἀλίμονο! Τὴ φόρα αὐτὴ εἶναι γραφτό της νὰ ζήσει μὴ τραγικὴ περιπέτεια...

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου συναντιέται μ' ἓνα τρομαχτικὸ Τέρας: Εἶναι ὁ φοβερός Χόϊ—Χόχα! Γιγαντόσωμος ἀράτης ποῦ τὸ πῖσω μέρος τοῦ κορμιοῦ του καταλήγει σὲ σῶμα ξέβρου (!).

«Χόϊ—Χόχα» στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν θὰ πεῖ «Ἀνθρώπος—Γαῖδαρος».

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει ἀκούσει πολλὰς φορὲς νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ τέρας αὐτό.

Ὁ Χόϊ—Χόχα ζῇ πάντα μονάχος σὲ μιὰ βαθιὰ σκοτεινὴ σπηλιά. Στὴν πιὸ μακρυνὴ καὶ ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας.

Τὶς νύχτες βγαίνει πεινασμένος ἀπ' τὴ βρωμερὴ σπηλιά του. Στὴν πάλαιμὴ σφίγγει πάντα μεγάλο κοφτερὸ μαχαίρι. Μ' αὐτὸ κυνηγáει ἀνθρώπους καὶ θεριά. Σπαράζει καὶ καταβροχθίζει ὅ,τι βρεθεῖ μπροστά του. Εἶναι ἀφάνταστα λαίμαργος.

Σιγὰ—σιγὰ ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ, γύρω στὴ σπηλιά του ἔχει ἐρημωθεί... Ὁ Χόϊ—Χόχα ἀναγκάζεται τώρα νὰ κάνει μεγάλα ταξίδια γιὰ νὰ χορτάσει τ' ἀχορταγο στομάχι του...

Ἔτσι τυχαῖα αὐτὸ τὸ πρωὶ βρέθηκε στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὅλη τὴν νύχτα κυνηγοῦσε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Κανένας ἀνθρώπος, κανένα θερίο δὲν εἶχε βρεθεῖ μπροστά του.

Καὶ νά: Ἀντικρῦζει τώρα τὴ μελὴν γυναικα. Τ' ἀπαίσια μάτια του ἀστράφτουν παράξενα. Σὰν τοῦ πεινασμένου ποῦ ἀντικρῦζει ἓνα καρβέλι ξεστὸ ψωμί... Ἀμέσως, τρελλὸς ἀπὸ πείνα, χύνεται πάνω της. Κάνει νὰ τὴν ἀρπάξει στὰ τρομερά του μπράτσα.

Ἡ Ταταμποῦ βγάζει τρομερὸ ξεφωνητό. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τραβάει κατὰ τὸ νοτιά. Τρέχει νὰ σωθεῖ...

Ὁ φοβερός Χόϊ—Χόχα χύνεται ξωπίσω της. Τὴν κυνηγáει σὰν τρελλὸς. Οὐρλιάζει ἀπαίσια. Τρομαχτικά!..

— Θὰ σὲ φάω! Δὲν μοῦ γλυτώνεις! Θὰ σὲ φάω!..

Τὸ κυνήγι αὐτὸ κρατáει πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα...

Ὁ Χόϊ—Χόχα τρέχει πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' τὴ συντροφία του Γκαοῦρ. Ὅμως ἐκείνη

καταφέρνει πάντα νά τοῦ ξεφεύγει...

Κάθε φορά πού κάνει νά τή φτάσει, πιάνεται σέ κάποιο χορτόσχοινο. Πηδάει ἀπό δέντρο σέ δέντρο. Χάνεται γρήγορα μακριά του...

— Έχει τώρα ξημερώσει.

Ὁ φοβερός καί τρομερός Ποκοπικό, ξυπνάει στήν κουφάλα τοῦ γέρικου δέντρου. Βγαίνει ἔξω. Κάτι σκαλίζει στή μέση του. Ὑστερα ἀνακαθίζει βιαστικά...

Ἡ Χουχού στό καλυβάκι της, πάνω στά κλαδιά τοῦ δέντρου, ἔχει ξυπνήσει πιό μπροστά. Βλέπει κατάπληκτη τή χαρακτηριστική στάση ποῦναι πάρει ὁ νάνος. Στά ρουθούνια της φτάνουν οἱ πρῶτες ἀποδείξεις τῆς ἀρέπειας πού γίνεται.

Ἐξω φρενῶν, βάζει τίς φωνές :

— Μπά, πού κακόχρονο νάχεις, χρυσό μου ! Καλὲ ἐδῶ βρήκες νά... δείξεις τὴν ἀναθρώφην σου ;! Δὲν πάγαινες πιό κάτω νά... λευτερωθεῖς !.. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποκοπικό καταλαβαίνει τὸ λάθος του. Μαζεύει τὰ βρεμμένα. Τρέχει ντροπιασμένος πιό πέρα. Στὶς ἀντικρινὲς πυκνὲς φυλλωσιές. Συνεχίζει τὸ ἔργο του ἀνενόηλητος...

Ὅμως θυμάται πῶς κι ἡ Χουχού δὲν εἶναι ἐν τάξει : Τὶς νύχτες, σὲ τέτοιες ἢ παρόμοιες «ἀνάγκες» της, φοβᾶται νά κατέβει ἀπ' τὸ δέντρο... Κανονίζει τὰ ζητήματα... ἀφ' ὑψηλοῦ !

Ὁ πειρασμός εἶναι μεγάλος. Δὲν ἀντέχει. Τῆς φωνάζει :

— Ἐ, μωρὴ Μαρζέλ ! Μὴ μᾶς κάνεις τὴν ἀριστοκρατίσσα. Γιατί τοῦ λόγου σου εἶσαι χειρότερη ἀπὸ μένα ..

— Μῶρ' τί μᾶς λές !.. Σὰν τὰ μούτρα σου μὲ πέρασες ; Χά, χά, χά !.. Αὐτὸ δὲ μᾶς ἔλλειπε !..

Ὁ Νάνος γίνεται μαρουτί. Στριγγλίζει ἄγρια τώρα :

— Ἐτσι λοιπὸν ἔ ; Τότε γιατί τὶς νύχτες πού ὁ οὐρανὸς εἶναι ξάστερος, μούρχονται σὰ μούτρα... ψυχάλες ;

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΙΗΣ

Ἐκείνη τὴ στιγμή, γρήγορο ποδοβολητὸ φτάνει σ' αὐτιά του Ποκοπικό. Σχεδὸν ἀμέσως καὶ γνώριμες γυναικεῖες φωνές :

— Βοήθειαιαα !.. Βοήθειαιαα !..

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» πετιέται ὀρθός. Σιγυρίζει, ὅπως —ὅπως, τὸ τομαρένιο παντελονάκι του. Τρέχει σὸ μονοπάτι. Σκαρφαλώνει σὰ χαμηλὰ κλαδιά κάποιου δέντρου. Περιμένει.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς, κάτω ἀπ' τὰ πόδια του ἀκριβῶς περνάει ἡ Ταταμπού. Ἡ ἄμοιρη γυναῖκα τρέχει σὰν τρελλή... Πίσω, σὲ μικρὴ ἀπόσταση, τὴν κυνηγáει ὁ γιγαντόσωμος Ἀράπης μὲ τὸ σῶμα τοῦ ζέβρου.

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια :

— Νά κι ἓνας... γαῖδουράνθρωπος ! Ἄλλο καὶ τοῦτο πάλι !..

Ὅμως ψύχραιμος καὶ σβέλτος καθὼς εἶναι, δὲν τὰ χάνει. Τὴ στιγμή πού ὁ Χόϊ—Χόχα περνáει κάτω ἀπ' τὸ δέντρο του, πηδάει. Πέφτει μ' ἀνοικτὰ πόδια πάνω σὰ χαπούλια του. Κολλάει ἐκεῖ σὰν στρεῖδι !..

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

1. 'Ο Τσιχλιμπόχλης είναι στις φτώχειες του. Ξαφνικά θυμάται πως στη Θεσσαλονίκη έχει έναν πλούσιο ξαδελφό...

2. Φτάνει στο Σταθμό με την ομπρέλλα και τη βαλίτσα του. Διαμαρτύρεται για την καθυστέρηση του τρένου...

3. Τέλος το τρένο ξεκινάει. 'Ο Τσιχλιμπόχλης δάν έχει ειαιτήριο. Κολάει τζαμπατζής στο τελευταίο βαγόνι...

4. Στη Θεσσαλονίκη αποειδάζεται. Παίρνει το δρόμο διασπικός για τό σπικι τοϋ πλοϋσιου ξαδελφου.

5. Καί γά πουναι τυχερός! Τοϋς πετυχαίνει πάνω σ' ένα πλοϋσιου κι' άριστοκρατικό δείπνο. Κάθεται πλάι στόν οικοδοεπότη.

6. 'Εκείνος τόν συμβουλεύει : — « Πρόσεξε καλά! Στο τραπέζι θά τρώς με τό πηροϋνι. 'Οχι με τά χέρια !... »

7. 'Ο Τσιχλιμπόχλης λιμπίζεται: μιά μαυρη γυχιστερή έλληά Καλαμών. 'Απλώνει τό πηροϋνι. Κά- νει γά τήν καρφώζει...

8. 'Η έλληά γλυστράει. Τοϋ ξεραόγει. Πηξάει στο τραπεζομάντηλο. 'Ο φίλος μας κάνει δεϋτερη προ- σπάθεια. Τό ίδιο !..

9. 'Ο Τσιχλιμπόχλης τήν κυνηγάει τώρα δρθός. Κά- θε τόσο τήν καρφώνει με τό πηροϋνι. Τίποτα! 'Ολο τοϋ ξεγλυστράει...

10. Φωνάζει έξω φρενών: — «Ατιμη έλαία, δέν θά μου ξεφύγεις!» Κάνει νά τήν καρφώσει. Έκείνη πηδάει πάλι!..

11. Τώρα γίνεται μπαρούτι! Καβαλλάει τό τραπέζι. Πατάει σέ πιάτα καί ποτήρια. Τήν κυνηγάει μέ τό πηρούνι!

12. 'Ο Τοιχλιμπόχλης πιάνει μέ τά δύο χέρια τό πηρούνι. Κάνει νά τήν καμακώσει. Τό καρφώνει στό τραπέζι!

13. Οί προσκαλεσμένοι έχουν άγανακτήσει. "Άλλοι διαμαρτύρονται. "Άλλοι γελάνε. 'Ο Τοιχλιμπόχλης μάταια προσπαθεί!..

14. 'Ιδρώτας τρέχει άπό τό πρόσωπό του. Τή χτυπάει πολλές φορές άκόμα. Τή φέρνει σέ δύσκολη θέση...

15. Σαφινικά έπεμβαίνει ό εξάδελφος. Παίρνει τό πηρούνι τοῦ Τοιχλιμπόχλη. Μά μία άπλή κίνηση καρφώνει άμέσως τήν έλγά...

16. Τοῦ φωνάζει έξω φρενών: — «'Ορίστε κύρια πώς πιάνουν τήν έλγά! Έγώ τήν καρφώσα μέ τήν πρώτη!..

17. 'Ο Τοιχλιμπόχλης γελάει: — «Μώρ' τί μάς λές! 'Ιώρα πού τήν είχα... ζαλίσαι κάνεις τόν έξυπνο;!»

18. 'Ο Τοιχλιμπόχλης τρώει μία φοβερή κλωτσιά. Τά πσινά του γίνονται πιά μαῦρα άπό τήν έλγά τών Καλαμών...

Τὸ Τέρας καταλαβαίνει πὼς κάτι χτύπησε στὸ πίσω μέρος τοῦ κερμιοῦ του... Στρίβει τὸ κεφάλι. Βλέπει τὸ μικροσκοπικὸ μαύρο νάνο. "Ὁμως τίποτα δὲν μπορεί νὰ κάνει. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ γυρίσει τὸ ἀνθρώπινο σῶμα του. Οὐτε ν' ἀπλώσει τὰ χέρια γιὰ γὰ τὸν φτάσει...

Οὐρλιάζει μόνο μὲ λύσσα:

— Γκρεμοτσακίσου, παλιόσκυλο ἀπὸ πάνω μου!

Ὁ Ποκοπίκο εἶναι τετραπέρατος. Καταλαβαίνει τὴ φυσικὴ ἀδυναμία του. Ξέρει τώρα πὼς εἶναι οἰγουρος. Γαντζώνεται πρὸ γερά στὰ καπούλια. Τοῦ φωνάζει:

— Πρίτς! Ἐγὼ δὲν κατεβαίνω... Ἄν σου γουστάρει κατέβα... τοῦ λόγου σου!..

Ὁ τρομερὸς Χόϊ—Χόχα μα-νιάζει. Χωρὶς νὰ πάψει νὰ κυνηγάει τὴ μελοψῆ γυναῖκα, τινάζει μὲ τὰ πσινα ποδάρια τοῦ ζέρρου. Τὰ τινάζει ψηλὰ στὸν ἀέρα. Θέλει νὰ πετάξει ἀπὸ πάνω του τὸ νάνο...

Μὰ καὶ πάλι τίποτα δὲν καταφέρει. Ὁ «Δυσθεόρατος Ἄντρακλας» κρατιέται γερά ἀπ' τὴν οὐρά του. Δὲν ξεκολλάει μὲ κανένα τρόπο!.. Κοροϊδεύει μάλιστα:

— Μὲ τὸ μπαρδὸν κύριε Γαῖ-δουράνθρωπε! Ἐχετε καμμιὰ συγγένεια μὲ τόν... Καθαρόαιμο, σὰς περικαλῶ;

Ὁ ἀπαίσιος Χόϊ—Χόχα βλέπει πὼς δὲν μπορεί νὰ κάνει τίποτα. Τρέχει πρὸ γρήγορα τώρα. Τὸ μελαψὸ θῦμα του ἔχει ξεμικρύνει πολὺ. Κινδυνεύει νὰ τὸ χάσει. Νὰ μείνει νησιτικός...

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται

ἀπὸ τὴν ταχύτητο. Τοῦ φωνάζει:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Τσουλάς φίνα... Πῦ νὰ σοῦ βάλω καὶ τὸ μοτεράκι στὰ... ὀπισθεν!

Ταυτόχρονα τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Στριγγλίζει στὴ γυναῖκα ποὺ τρέχει μπροστά:

— Ἐ, Ταταμπούκα! Ἄμα δεῖς τὰ σκούρα, σφύρα μου νὰ τόν... σπάξω!..

Τὸ τραγικὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται ἀκόμα...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα, ἄλλοτε μὲ τὰ πόδια κι' ἄλλοτε μὲ τὰ κρεμμασμένα χορτόσχοινα, προχωρεῖ... Τώρα ἔχει ἀλλάξει κατεύθυνση. Τραβάει γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας..

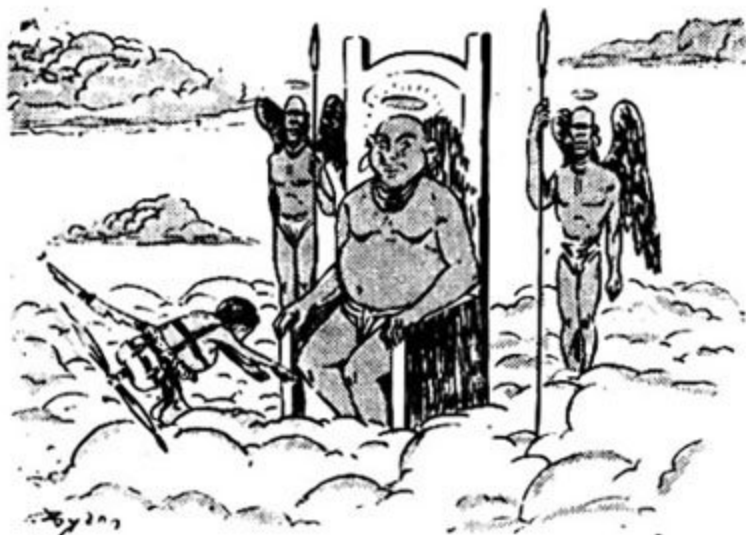
Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν ἔχουν ξυπνήσει πιά... Βλέπουν πὼς ἡ Ταταμπού λείπει ἀπ' τὴ σπηλιά. Ψάχνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀνήσχοι. Πουθενὰ δὲν τὴν βρίσκουν...

Τέλος, ἀσυναίσθητα κι' οἱ δύο, παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὸ μέρος ποὺ γθές τὴ νύχτα εἶχαν ἀφήσει τοὺς δύο Νέους.

Καὶ γὰ: Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου φτάνει στ' αὐτιά τοὺς γρήγορο ποδοβολητὸ. Σὲ λίγες στιγμὲς βλέπουν τὴ μελαψὴ γυναῖκα. Καὶ σὲ μικρὴ ἀπόσταση πίσω της τὸν τρομερὸ κτηνάνθρωπο! Στὰ καπούλια του θρονιασμένος ὁ φοβερὸς νάνος!

Οἱ δύο γίγαντες δὲ χάνουν στιγμὴ. Σὰν μανιασμένα λιοντάρια χύνονται πάνω στὸ Τέρας!..

Ὁ Χόϊ—Χόχα παρατάει τὸ θῦμα του. Σταματάει. Μὲ λύσσα κι' αὐτὸς ἀντιμετωπίζει τὴν ἐπίθεση.

Ο Ποκοπίκο ὑποκλίνεται μπροστά στο Θεό Κρίστουπα :
— Παντοδύναμε Θεέ ! Πολὺ σέ γουστᾶρω ἀδερφέ μου !

“Ολοι μαζί τώρα γίνονται ἓνα κουβάρι. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη μανία.

“Ο Ποκοπίκο κρτινέται γερὰ ἀπ’ τὴν οὐρὰ τοῦ ζέβρου. Ταντόχρονα δίνει κουράγιο στοὺς δυὸ συντρόφους :

— Ἀπάνω του βρέε ! Βαρῦτε μὲ τὴν ψυχὴ σας !..

“Ἡ Ταταμποῦ τοῦ φωνάζει ἀλαφιασμένη :

— Κατέβα βλάκα ! Τὶ κάθесαι ἀκόμα πάνω του ;!

“Ο νάνος τὴν ἀποτομώνει :

— Ἐχω τὸ λόγο μου ! Τὸν βασιτάω ἀπ’ τὴν οὐρὰ νὰ μὴ μᾶς... λακκίσει !

“Ὅμως ἀλλίμονο ! “Ο Χόϊ - Χόχα ἔχει τρομαχτικὴ δύναμη. Σὲ μιὰ στιγμή καταφθώνει νὰ ξεφύγει ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ Ταρζάν καὶ

τοῦ Ἰ'καούρ. Μ' ἓνα πηδημα βρίσκεται κοντὰ στὴν ἀμοιρη μελαψὴ γυνίκα. Τὴν ἀρπάζει στὰ φοβερὰ μπράτσα του. Τὴ σηκώνει ψηλά. Τὴ χτυπάει μ' ὄρμη κάτω !..

“Ἡ Ταταμποῦ μένει ξερὴ !

“Στὸ μεταξὺ οἱ δυὸ γίγαντες φτάνουν πάλι κοντὰ του. “Ἡ λυσσασμένη μάχη συνεχίζεται.

Οἱ δυὸ “Αντρες παλεύουν μαζὶ του ἀπεγνωσμένοι ! “Υπεράνωθρα !

“Ὅμως ὁ κτηνάνθρωπος, ὅπως βλέπομε, εἶναι ἀφάνταστα πιὸ δυνατός !..

Καὶ νά : Ξαφνικὰ κάνει μιὰ ξαφνικὴ καὶ ἀναπάντεχη κίνηση. Ἀρπάζει καὶ τοὺς δυὸ ἀπ’ τὸ λαιμό. Τοὺς σηκώνει ψηλά.

Οἱ γίγαντες μουγγρίζουν βραχ-

νά. Σπαράζουν σάν ψάρια στη στεριά. Σε λίγες στιγμές θά ξεψυχήσουν!

‘Ο Χοϊ-Χόχα ούρλιάζει άπαισία:

— Έλεγα νά φάω μία... Τώρα θά φάω τρεις!..

‘Η φωνή του Ποκοπίκο άκούγεται τώρα άγρια:

— Φάει κι’ άλλη μιá από ‘μένανε, νά γίνουμε τέσσερες!..

Ταυτόχρονα με τή χατζάρα του δίνει από πίσω τρομερό χτύπημα στο κεφάλι του Χοϊ-Χόχα. Βρύση τρέχει τó αίμα!

‘Ο Κτηνάνθρωπος βγάζει σπαραχτικό βογγητό. Παρατάει τούς δυό έτοιμοθάνατους γίγαντες. Γιά λίγες στιγμές μένει άκίνητος. Ζαλισμένος.

‘Ο Νάνος παύει νά κρατιέται άπ’ τήν ούρά του ζέβρου. Σηκώνει και τά δυό χέρια ψηλά. Στριγγλίζει πανηγυρικά:

— Πάει κι’ ο Γαϊδουράνθρωπος! Τοῦ μάσσησα τήν ψυχροψυχάρα! Έντός όλίγου θά... «πεθανοψοφήσει»!

‘Αλίμονο! ‘Ο άμοιρος Ποκοπίκο δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του. ‘Ο τρομερός Κτηνάνθρωπος στηρίζεται σάν μπροστινά ανθρώπινα ποδάρια του. Τοιμάει με λύσσα τά πσινά του!..

‘Ο νάνος πού έχει πάψει νά κρατιέται, τινάζεται με όρμη στόν άέρα. Σκάει κάτω σάν καρπούζι. Μένει ξερός...

‘Ο Χοϊ-Χόχα, με σπασμένο τó κεφάλι, τρέχει σάν τρελλός. Χωρίς νά ξέρει πού πηγαίνει... Ούρλιάζει άπαισία. Τρομαχτικά... Χάνεται γρήγορα πίσω άπ’ τήν πυκνή βλάστηση... Σίγουρα θά πηγαίνει στήν άπαισία σκοτεινή

σπηλιά του. Έκει, ό μισός πούναι άνθρωπος, θά πεθάνει. ‘Ο άλλος μισός πούναι ζέβρος, θά ψοφήσει. Θά «πεθανοψοφήσει» δηλαδή, όπως είπε κι’ ό Ποκοπίκο.

‘Ο Ταρζάν κι’ ό Γκαούρ έχουν πιά σωθει. Γρήγορα συνεφέρνουν και τήν Ταταμπού. Όμως ό μικροσκοπικός σωτήρας τους βρίσκεται, λίγο πιο πέρα, άναίσθητος...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ

Κι’ οί τρεις μαζί, τρέχουν τώ, ρα με λαχτάρα κοντά του. Πασχίζουν νά τόν συνεφέρουν...

Χαμένους κόπος. ‘Η ψυχή του νάνου αύτή τή στιγμή βρίσκεται μακριά... Βλέπει ένα τρομαχτικό όνειρο:

‘Ακούστε τó κι’ έσεις:

‘Ητανε, λέει, νύχτα! ‘Ο Κεραννός κι’ ή Θύελλα με τó τεράστιο Ρομπότ πετούσαν ψηλά στόν ούρανό... Θά πήγαιναν, λέει, σ’ ένα μακρινό άστέρι...

‘Ο Ποκοπίκο, με τó μικρό κτηνήρα στα όπίσθιά του τούς άκολουθεί ..

Ξαφνικά κοπάδι από τρομαχτικά όρνια παρουνσιάζεται... Ένα άπ’ αύτά, τó πιο μεγάλο κι’ άγριο, χύνεται πάνω στο Ρομπότ... Φοβερή και τρομερή πάλη άρχίζει στόν άέρα...

‘Ο νάνος διαμαρτύρεται:

— Βρὲ δέν παρατάτε. λέω εγώ, τίς άερομαχίες!.. Τί συλαμάρες είν’ αύτές; !..

Ποιός τόν άκούει όμως!..

‘Ο Ποκοπίκο γίνεται μπαρούτι. Τραβάει—στό όνειρο βέβαια—τή χατζάρα του. Μ’ ένα τρο-

μερὸ χτύπημα, κόβει πέτρα γιὰ πέτρα τὸ κεφάλι τοῦ τεράστιου ὄρνιου! Μ' ἓνα ἄλλο κόβει καὶ τὸ σιδερένιο κεφάλι τοῦ... Ρομπότ. (3) Καὶ τὰ δύο τώρα γκρεμίζονται ἀκέφαλα στὸ κειό. Ὁ νάνος τοὺς φωνάζει :

— Σωθήκατε, ἀδερφέ μου! Τώρα ποὺ σὰς ἔκοψα τὰ κεφάλια, θάχετε κι' οἰκονομία στὰ... καπέλλα!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή τ' ἄλλα ἀμέτρητα ὄρνια τοῦ κοπαδιοῦ, φτερουγίζουν ἀγρία κατὰ πάνω του. Ἔρχονται νὰ τὸν σπαράξουν μὲ τὰ φοβερά νύχια τους...

Ὁ Ποκοπίκο μὲ μιὰ ματιὰ τὰ μετράει. Εἶναι χίλια ἐννιακόσια πενήντα δύο... Μουρμουρίζει συλλογισμένος :

— Χμμμ!.. Σημαδιακὸς ἀριθμός! Φαίνεται πὼς κάποια συμφορά θὰ γίνεῖ ἐφέτος. Ἴσως νὰ ...παντρευτῶ τὴ Χουχού!

Ἀμέσως, στον ἀέρα καθὼς βρίσκεται, ξανατραβάει τὴν ἀνάπηρη χατζάρα του. Φωνάζει στὰ τεράστια ὄρνια :

— Πίσω τσιλιβιθρώνια καὶ σὰς ἔφαγα. Ὅστις ἀπὸ σὰς μοῦ κάνει τὸν νταῖ, κλάψτε τον. Θὰ τοῦ μαδήσω τὸ μουστάκι τρίχα—τρίχα! Τὰ ὄρνια τρομάζουν ἀπ' τὰ λόγια του. Κανένα δὲν τολμáει νὰ ζυγώσει...

Ὅμως δὲν ἔχουν καὶ σκοπὸ νὰ τὸν ἀφήσουν ἔτσι. Ἀμέσως, ὅλα μαζί, φτερουγίζουν γρήγορα. Ἔρχονται ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω του...

Καὶ τότε, γίνεται κατὶ ἀπίστευτο : Καθ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ

γεννáει ἀπὸ ἓνα αὐγὸ. Μεγάλου σὰν πελόνι!.

Τ' αὐτὰ πέφτουν τώρα μὲ ὀρμηὶ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Νάνου. Σπάζουν. Τὸν περιχύνουν μὲ τοὺς κροκοὺς καὶ τ' ἀσπράδια τους.

Ὁ Ποκοπίκο στὴν ἀρχὴ παίρνει τὸ πρᾶμμα στ' ἀστέια. Μουρμουρίζει ἐνθουσιασμένος :

— Ψυχὴ μου... αὐγοχάλασο! Ἀπόψε εἶναι ποὺ θὰ γίνω... ὁμελέττα.

Μὰ τὸ κακὸ δὲν σταματάει. Ὁ Νάνος ἀρχίζει νὰ τὰ χρειάζεται. Ξεφωνίζει τρομαγμένος τώρα :

— Βοήθεια, βρέεεεεε! Μὲ.. μπομπαρδίζουνεεεεε!..

Καὶ τὸ ὄνειρο συνεχίζεται...

Τότε, λέει, παρουσιάζεται ἕνας μαῦρος Ἄγγελος. Τὰ ὄρνια μόλις τὸν βλέπουν, σκορπίζουν δεξιὰ κι' ἀριστερά... Χάνονται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Ὁ Ἄγγελος πιάνει τώρα ἀπ' τὸ χέρι τὸν Ποκοπίκο. Τὸν τραβάει πρὸς τὰ ἐπάνω. Τοῦ λέει :

— Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς Κράονμπα ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σὰς κάνει ἀπόψε τὸ τραπέζι. Ἔχει... γαλέο μὲ σκορδαλιά. Θὰ γλύφετε καὶ τὰ δάχτυλα τῶν ποδαριῶν σας!..

Ὁ Νάνος νοιώθει διαβολεμένη πείνα. Ὅμως δὲν θέλει νὰ τὸν περάσουν καὶ γιὰ ξελιγωμένο. Ἀποκρίνεται :

— Περικαλῶ, κύριε Ἄγγελε! Δὲν ἦταν ἀνάγκη. Πάγαινε τὸ λοιπὸν καὶ πᾶς στὸν κύριο Παντοδύναμο πὼς τὸν μεροὶ ἀγρίως. Πλὴν ὅμως ἄς περιδρομάσει μοναχούλης του... Ἄλλην βολάν θὰ ἔλθω νὰ τὴν κάνουμε ταρά-

(2) Στὰ ὄνειρα, ὅπως ξέρετε, ὅλα γίνονται εὐκολα.

τσα. Ἀντιλαβοῦ μάγκα ;
 "Ὁμως ὁ Ἀγγελος δὲν ἔχει ο-
 ρεξὴ γιὰ κουβέντες. Μιά και
 δυὸ τὸν φέρνει μπροστά στὸ θρό-
 νο τοῦ Ἀφέντη του.

Ὁ Ποκοπίκο κυτᾶζει μὲ θαν-
 μασμὸ τὸ Θεὸ Κράουμπα. Εἶναι
 ὁλόιδιος ἡ... Χουχού. Μόνον
 ἀντὶς τσουλούφι, ἔχει φωτοστέ-
 φανο.

Ὑποκλίνεται ἀμέσως μὲ σε-
 βασμὸ. Ψιθυρίζει μὲ δέος :

— Παντοδύναμε, Θεέ ! Πολὺ
 σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου !

Τότες ὁ Κράουμπα, ἀπλώνει
 τὴν ἀριστερὴ χερουκλα του. Ἀρ-
 πάζει τὸ Νάνο. Μὲ τ' ἄλλο χέρι
 τοῦ τραβάει τὸ ἓνα πόδι. Τὸ
 ξεριζώνει. Ἀρχίζει νὰ τὸ
 τρώει :

Ὁ Ποκοπίκο βγάζει σπαρα-
 χτικὴ στριγγλιὰ πόνου :

— Ἀααααα !

Διαμαρτύρεται τρελλὸς ἀπὸ
 θυμὸ :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου ! Κυ-
 βούρι μὲ πέρασες καὶ μοῦ τρῶς
 τὰ ποδάρια ; Πρόσεξε καλά :
 Ἄν μοῦ κόψεις καὶ τ' ἄλλο,
 ξέρεις τί θὰ κάνω ; Θὰ σοῦ
 δώσω μιὰ... κλωτσιά, πού θὰ γυ-
 ρίσεις κορῶνα γρόμματα !

Αὐτὸ ἦτανε ! Ὁ πόνος τοῦ
 ξεριζωμένου ποδαριοῦ κάνει τὸ
 Νάνο νὰ συνέλθει ἀπ' τὴ λιπο-
 θυμία Ἀνοίγει τρομαγμένος τὰ
 μάτια. Ἀντικρῶζει πάνω ἀπ' τὸ
 κεφάλι του τοὺς δυὸ γίγαντες
 καὶ τὴν Ταταμπού. Θέλει νὰ μά-
 θει πόσα πόδια τοῦχει φάει ὁ
 Κράουμπα. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Σᾶς περικαλῶ μάγκες... Γιὰ
 μετρήστε τὰ ποδάρια μου. Ἄν
 δὲν ἔχω κανένα, θὰ πεῖ πῶς

μοῦ τᾶφαγε ὁ αἴτιμος καὶ τά...
 τέσσερα !

ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ

Εἶδαμε ἓναν τεράστιο Πύραυ-
 λο νὰ φτάνει στὸ γειτονικὸ μας
 πλανήτη Ἀρη. Νὰ προσγειώνε-
 ται κοντὰ σὲ μιὰ ἐναέριο πόλη.

Ἀπ' τὸ Ἀεροσκάφος βγαίνει
 ἓνας μεσόκοπος Ἄνδρας. Γιὰ
 προσέχτε τον. Δὲν τὸν ἀναγνω-
 ρίζετε ;

Εἶναι ὁ ἀπαίσιος Κράουζ. Ὁ
 κακοῦργος Ἐπιστήμονας ..

Ἀπὸ καιρὸ εἶχε ἀγοράσει μιὰ
 Ἑπανηλὴ στὰ Προάστεια τοῦ
 Λονδίνου. Ἐκεῖ μετέφερε τὸ
 σατανικὸ του Ἐργαστήριον, ἀπ'
 τὸ Κάστρο τῆς Συμφορᾶς... Ἐ-
 κεῖ μπόρεσε νὰ φτιάξει τὸν τρο-
 μερὸν αὐτὸν Πύραυλο. Ἔτσι,
 κάποια μεσάνυχτα, μὲ τρομαχτι-
 κὴ ἀτομικὴ ἔκρηξη, ἐκσφενδονί-
 ζεται στὸ Ἀπειρο. Φτάνει στὸν
 πλανήτη Ἀρη.

Ἐκεῖ, ὅπως εἶδαμε, τὸν ἀρπά-
 ζει ἓνα σιδερένιο Τέρας πού πε-
 τᾶει μ' ἑλικά. Εἶναι ὁ ἓνας ἀπ'
 τοὺς δυὸ παντοδύναμος Ἀρχον-
 τες τοῦ Κόσμου αὐτοῦ...

Ἄλλος Ἀρχοντας εἰναι ὁ γί-
 γαντας μὲ τίς μαῦρες φτεροῦγες
 νυχτερίδας. Αὐτὸς ποῖρεθε σὲ λί-
 γο ν' ἀρπάξει τὸν Κράουζ...

Τὰ δυὸ ἀπαίσια Τέρατα ἀρχί-
 ζουν ἀμέσως θανάσιμη πάλη με-
 ταξὺ τους. Κάθ' ἓνα θέλει γιὰ
 λογαριασμὸ του τὸν ἀγνωστο
 Ἐπισκέπτη.

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος»
 καταλοβαίνει τὴν τραγικὴ θέση
 πού βρίσκεται. Ὅποιο τέρας ἀπ'
 τὰ δυὸ κι' ἂν νικήσει, αὐτὸς εἴ-
 ναι χαμένος.

‘Ο Θεός Κράουμπα αρχίζει νά τρώει μέ τήν ησυχία του τόν Ποκοπίκο. ‘Ο Νάνος στριγγλίζει :
— Στό λαιμό νά σου καθήσω, παληοθεούλιακα !

Και νά : Τò σατανικό του μυαλό καταστρώνει ‘αμέσως σχέδιο.

‘Απ’ τήν πίσω τσέπη του παντελονιού, τραβάει γρήγορα τò φοβερό πιστόλι του. Πυροβολεί τò τέρας μέ τίς νυχτεριδένιες φτερουγες... Τò τραυματίζει βαριά... Τ’ αναγκάζει νά παρατήρει τόν άγώνα. Νά φύγει τρομαγμένο...

‘Ο σιδερένιος γίγαντας μέ τόν έλικα, δείχνει γιά τή σωτηρία του, μεγάλη ευγνωμοσύνη στόν Κράουζ.

Τόν φιλοξενεί τώρα στό ύπεροχο έναέριο καλάτι του.

‘Εκεί δηλώνει στόν ξένο πώς είναι έτοιμος νά του κάνει όποιαδήποτε χάρη του ζητήσει...

Οί κάτοικοι του ‘Αρη έχουν

αφάνταστη πρόοδο στις μηχανικές κι’ ήλεκτρικές έπιστήμες !

‘Ο Κράουζ του δηλώνει :

— Θέλω νά μέ βοηθήσεις νά κατακτήσω τή Γή !.. ‘Αλλοιώς νά τήν καταστρέψω !..

‘Ο Ζαλάχ, έτσι λέγεται ό ‘Αρχοντας του πλανήτη ‘Αρη, δέχεται μέ μεγάλη προθυμία :

— Θά γίνει ότι έσύ θελήσεις !

‘Ο Σιδερένιος ‘Ανθρωπος μιλάει μιá παράξενη άγνωστη γλώσσα. ‘Ο Κράουζ δέν τήν καταλαβαίνει. Όμως τή νοιώθει Σάν νά γίνεται μεταβίβαση σκέψεως...

‘Αμέσως ό Ζάλαχ κ.‘ ό Κράουζ αρχίζουν νά γυρίζουν στά τεράστια έναέρια εργοστάσια του Πλανήτη.

Ὁ «Σχοτεινὸς Ἀνθρωπος» μένει κατάπληκτος ἀπ' ὅσα βλέπει. Ὁ Ἀρχοντας τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἐδῶ στὸν Ἀρη, ἔχουν γίνεαι μεγάλες ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις ! Οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς, δὲν εἶναι δυνατὸν, οὔτε νὰ τις φανταστοῦν !.. Γιὰ μᾶς τώρα, ὅλα εἶναι δυνατά. Τίποτα ἀκατόρθωτο !.. Κύτταξε τὸ δικό μου κορμί. Οἱ σάρκες του δὲν εἶναι πιά ἀπὸ μαλακοὺς μῦς καὶ λίπη. Εἶναι ἀπὸ σιδερό. Κι' αὐτὸ ἀκόμα τῷ χουμε κατορθώσει.

Ἔνα—ἔνα τοῦ δείχνει τώρα τὰ καταπληκτικὰ μηχανήματα. Τίς μυστηριώδεις συσκευές... Τοῦ ἐξηγεῖ ὅλες τίς τελευταῖες κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης τους.

Τέλος τοῦ ἐξομολογείται :

— Ἔνα μονάχα δὲν ἔχουμε κατορθώσει νὰ κάνουμε : Νὰ ἐξοντώσουμε τὸν τρομερὸ Μπόρφ. Τὸν κακὸ καὶ παντοδύναμο Μάγο τοῦ πλανήτη μας !..

.....

ΤΗΛΕΣΙΓΡΑΦΟ ΣΤΗ ΓΗ

Ἔστερ ἀπὸ τρεῖς μῆνες... κοντεύουν νὰ ξεχάσουν τὴν τρομακτικὴ ἐκρηξὴ ποὺ ἀκούστηκε τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα μεσάνυχτα...

Καὶ νὰ : Ἔνα βράδυ, ὅχι μόνο ἡ Ἀγγλία, μὰ ὁλόκληρος ὁ Κόσμος αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀναστατώνεται !

Ξαφνικά, ἀπ' ὅλα τὰ ραδιόφωνα τῆς Γῆς, ἀκούγεται μιὰ βραχνὴ ἀπαίσια φωνή :

— Κάτοικοι τῆς Γῆς σᾶς διατάζω : Μέχρι τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης μέρας ἀπὸ σήμερα, πρέπει νὰ ἔχετε συλλάβει καὶ νὰ ἐκτελέσετε ὅλους τοὺς ἀρχηγούς

τῶν κρατῶν σας ! Ὅλους τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρες ! Ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς ! Ὅλους τοὺς ἱερωμένους ! Κανέναν ἀπ' αὐτοὺς δὲν πρέπει νὰ μείνει ζωντανός. Ἄν δὲν ὑπακούσετε στὴ διαταγὴ μου, μεγάλη συμφορὰ σᾶς περιμένει. Θὰ τινάξω τὴ Γῆ στὸν ἄερα. Ἡ Πλανήτης σας θὰ γίνεαι ἀμέτρητα κομμάτια. Θὰ πάψει νὰ ὑπάρχει !

Ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ Κράουζ σκορπίζει ἀμέσως τρόμο καὶ πανικὸ σ' ὁλόκληρο τὸν Κόσμο !

Οἱ ραδιοφωνικοὶ Σταθμοὶ ὅλων τῶν χωρῶν παίρνουν ἐντολὲς νὰ καθησυχάσουν τοὺς λαούς. Ὅμως συμβαίνει κάτι φοβερό. Ἀνεξήγητο : Οἱ φωνὲς τῶν σπῆκερ δὲν ἀκούγονται πιά ἀπὸ κανένα ραδιόφωνο ! Ἀπὸ τὰ μεγάρφωνα τοὺς δὲν παύει ν' ἀκούγεται ἡ βραχνὴ κι' ἀπαίσια φωνὴ τοῦ Κράουζ :

— Κάτοικοι τῆς Γῆς σᾶς διατάζω. Μέχρι...

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι φαντάζονται πὼς τοὺς μιλάει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Ἐπαναστάσεις ξεσποῦν σ' ὅλα τὰ Κράτη. Οἱ πολῖτες ζητᾶνε νὰ ἐκτελέσουν τοὺς Ἀρχηγούς τους ! Οἱ στρατιῶτες τοὺς Ἀξιωματικούς. Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνουν. Οἱ πολιτικοὶ κι' οἱ στρατιωτικοὶ ἄνδρες παίρνουν τρομερὰ μέτρα ἀσφαλείας. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πέφτουν θύματα τοῦ τρομοκρατημένου καὶ πανικόβλητου πλήθους !

Τέλος φτάνουν τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης μέρας.

Ἀπ' τὰ ραδιόφωνα ὁλόκληρης τῆς γῆς, ἀκούγεται ἡ ἴδια βραχνὴ κι' ἀπαίσια φωνή :

— Κάτοικοι τῆς Γῆς ! Ἡ δια-
ταγή μου δὲν ἐξετελέσθη. Σὲ
τρία λεπτά ὁ Πλανήτης σας θὰ
ἀνατιναχτεῖ στὸν ἀέρα !

Τὰ πλήθη ξεσπᾶνε τώρα σὲ
θρήνους καὶ κοπετούς !

Περνοῦν ἐξήντα δευτερόλεπτα.

Ἄπ' τὰ μεγάφωνα ὅλων τῶν
ραδιοφῶνων τοῦ Κόσμου ξανα-
κούγεται βαριά ἡ φωνὴ τοῦ Κρά-
ουζ. Μετράει τὶς τελευταῖες στιγ-
μὲς τῆς Γῆς :

— Ἐνα λεπτό !..

Ὁ τρόμος κι' ἡ ἀπόγνωση τῶν
Ἀνθρώπων φτάνει στὸ ἀπροχώ-
το. Ὁ Πλανήτης μας ἔχει γίνει
μιὰ ἀπέραντη Κόλαση !..

Σὲ ἄλλα ἐξήντα τραγικὰ δευ-
τερόλεπτα ἡ ἴδια φωνὴ ξανακού-
γεται :

— Δύο λεπτά !..

Λίγες στιγμὲς ζωῆς μένουν ἀ-
κόμα στὴν ἄμοιρη Γῆ !

Ἡ ἀπελπισία σαλεύει τὸ λο-
γικὸ τῶν ἀνθρώπων ! Οἱ σκηνὲς
φρίκης ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι
ἀπερίγραπτες !..

Περνᾶνε ἀκόμα δέκα δευτερό-
λεπτα... Εἴκοσι... Τριάντα... Πε-
νήντα...

Τὸ τρομαχτικὸ τέλος πλησιάζει !..

Ὅλα τώρα σταματοῦν... Οἱ
φωνές. οἱ θρήνοι, οἱ κοπετοί !..
Σ' ὁλόκληρο τὸν Κόσμο οὔτε
μιὰ ἀνάσα δὲν ἀκούγεται !

Τὰ δέκα δευτερόλεπτα ποὺ
μένουν περνοῦν ἀργὰ σὰν αἰῶ-
νες :

Ἐνα... δυό... τρία... τέσσερα
πέντε... ἕξι... ἐπτά... ὀκτώ..
ἐννέα...

Ἐα ἀκόμα, κι' ὅλα θάχουν
τελειώσει !

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ἡ ἀνατύπωση, ἡ μετάφραση, ἡ διασκευή,
ἡ φωτοληψία καὶ ἡ κινηματογράφηση τοῦ κειμένου, χω-
ρὶς γραπτὴ ἄδεια τοῦ Συγγραφέα.

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ;

Πάνω από 2.000 παιδιά πέρασαν την περασμένη βδομάδα από τὰ Γραφεία μας, και τούς είπαμε κρυφά στο αὐτί :

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΠΑΡΑΚΑΤΩ

"Ετσι θὰ γίνει και τώρα :

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

τὸ τεῦχος ἀριθ. **32** .

Η

"ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗ,,

"Όσοι δὲν μπορεῖτε νὰ περιμένετε μέχρι τότε, ἐλάτε, ἢ στείλτε μας ἓνα γράμμα... Ὁὐ σᾶς... τηλεγραφήσουμε ἀμέσως :

ΤΙ ΓΙΝΗΚΕ ΠΑΡΑΚΑΤΩ.

Ποιὸς ἀλήθεια δὲν εἶναι περίεργος νὰ μάθει τι ἔκανε ὁ Κράουζ στὴ Γῆ, μόλις πέρασε καὶ τὸ ἐξηκοστὸ δευτερόλεπτο ;

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

βασανίζονται μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια :

ΤΙ ΓΙΝΗΚΕ ΠΑΡΑΚΑΤΩ

Αὐτὸ θὰ τὸ γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

καὶ θὰ τὸ διαβάσετε τὴν ἄλλη Τρίτη

στὸ τεῦχος ἀριθ. 32

Η "ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗ,"

ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΣΤΟ

ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΦΩΝΟΛΗΨΙΑΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

μποροῦν νὰ μιλήσουν

καὶ ν' ἀκούσουν ἀμέσως τὴ φωνή τους.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

δὲν πρέπει νὰ μείνει χωρὶς νὰ στείλει
ζωντανὸ χαιρετισμὸ στὰ Ἑλληνόπουλα
ὅλου τοῦ Κόσμου.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι κι' ἐχθροί :

Εἶναι φοβερό αὐτό πού γίνεται μὲ σᾶς τὰ παιδιά : Μοῦ στέλνετε γράμματα χωρίς λόγο. Ὅχι μόνο ξεδενόσαστε, ἀλλὰ ἀπασχολεῖτε κι' ἐμένα μὲ πράγματα πού τᾶχουμε γράψει, ξαναγράψει, καὶ ματαξαναγράψει, σὺν τεύχος.

Γι' αὐτὸ στὴ σημερινή μας ἀλληλογραφία θὰ σᾶς τὰ ξαναπῶ γιὰ τελευταία φορὰ.

Λοιπὸν :

1.) Ὅποιος θέλει ν' ἀποκτήσει ταυτότητα πρέπει νὰ μᾶς στείλει καθαρογραμμένο τ' ὄνομά του, καὶ τὴ διεύθυνσή του. Ἐπίσης καὶ τὴ ταυτότητα ζητάει : Γκαουρική, ἢ Ταρζανική.

2.) Τὶς ταυτότητες τὶς μοιράζω δωρεάν. Δὲν δέχομε ἀπὸ κανένα χρήματα. Ἄγ μᾶθετε πῶς κῆποιος ἐπούλησε μιὰ ταυτότητα δική μας, νὰ μοῦ τὸν καταγγείλετε ἀμέσως.

3.) Ἡ Πινακοθήκη περιέχει 14 εἰκόνες σὲ πολύχρωμα χαρτονάκια Ἡ τιμὴ της εἶναι : α) Γι' αὐτοὺς πούχουν ταυτότητα δρχ. 4.000. Γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν δρχ. 7.000...

Σὺν ὀμνύει
ὁ Κ^{ος} Νίκος

Οἱ ἀναγνώστες μας πού θέλουν νὰ τὶς λάβουν μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο πρέπει νὰ στέλνουν μαζί μὲ τὸ ἀντίτυπο καὶ δρχ. 2.000 γιὰ ἔξοδα ἀποστολῆς.

4.) Οἱ μεταλλικὲς καλλιτεχνικὲς κονχάρδες μὲ τὰ κεφάλια τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν εἶναι ἑτοιμες. Ἡ τιμὴ τους εἶναι : α) Γιὰ ὅσους ἔχουν ταυτότητα δρχ. 3.000. Γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν, 5.000. Ἐπὶ πλέον ἔξοδα ἀποστο-

λῆς δρχ. 2 000.

Ὅσοι ἀπὸ τὴν Ἀθήναι καὶ τὰ Περίχωρα ἔχουν προπληρώσει κονκάρδες, ἃς περάσουν ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας νὰ τὶς παραλάβουν, Σ' ἐκείνους πού μένουν ὁ Ἐπαρχίης, θὰ τὶς στείλουμε μὲ ἔξοδα δικὰ μας...

Παρακαλῶ τοὺς καλοὺς μου φίλους νὰ συγχωρήσουν τὴν καθυστέρηση αὐτή. Παρουσιάζονται πολλὰς τεχνικὰς δυσκολίαι. Κι' ἐγὼ δὲν βρίσκω τὸν καιρὸ νὰ τὶς ἐπιλύσω. Πάντως πολὺ γρήγορα θὰ φτάσουν στὰ χέρια σας.

5) Ἡ βιβλιοθεσία ἐνὸς τόμου ἀπὸ 12 τεύχη «Γ'καοῦρ—Ταφζάν» στοιχίζει δρχ. 5.000.

Ἐνας τόμος ὁλόκληρος ἀπὸ δώδεκα καινούρια τεύχη στοιχίζει δρχ. 20.000.

6) Στὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται τώρα ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεῦτερος Τόμος. Σὲ λίγες μέρες θὰ εἶναι ἔτοιμος καὶ ὁ πρῶτος Τόμος τοῦ Ποκοπίκο.

7) Οἱ πολύσπαστες φιγοῦρες τῶν ἡρώων μας θὰ τυπωθοῦν γρήγορα σὲ χαρτόνια.

Καὶ τώρα μιὰ ματιὰ στὰ γράμματα :

Γ. Καματερόν. Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἱδρυση τῆς Ὁμάδος σας. Τὶς πληροφορίες πού ζητᾷς, θὰ τὶς βρεῖς

στὰ παλαιότερα τεύχη μας. Ταυ. τόμητες σοῦ ἔστειλα. **Κ. Νικολαΐδην.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς Πασχαλινὰς εὐχὰς σου. Τὶ τόμο ζητᾷς ; Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε. Γράψε μας λεπτομέρειες. Ἐχεις στείλει τεύχη γιὰ βιβλιοδέτηση, ἢ χρήματα γιὰ ἀγορὰ τόμον ; Πάντως οὔτε τεύχη, οὔτε χρήματα ἔχουμε λάβει. **Γ. Ὁρέσκον.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὰς. Φροντίζω νὰ τακτοποιηθεῖ τὸ ζήτημα τῆς καθυστέρησης τῆς ἀποστολῆς τοῦ Περιόδικου μας. **Γ. Νικολάου.** Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Θὰ φροντίσω ἀμέσως γιὰ τὴν καθυστέρηση τῶν τευχῶν. **Α. Τσίρμπην.** Τὸν τόμο πού ζητᾷς στὸν ἔχουμε στείλει. Τώρα πού σοῦ γράφω θὰ τὸν ἔχεις ἀσφαλῶς λάβει. **Ι. Μυλωνᾶν.** Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες πού ζητᾷς. **Σ. Μπουχάγιαν.** Σοῦ στέλνω μόνον τὴ δική σου ταυτότητα. Γιὰ νὰ λάβεις καὶ τὶς ἄλλες, πρέπει νὰ στείλεις καθαρογραμμένα ὀνόματα καὶ ἀκριβεῖς διευθύνσεις.

Κ. Πανάγον. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχω λάβει γράμματά σου καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπάντησα. Ταυτότητα σοῦ στέλνω. **Μ. Ἀλεξίου.** Ὅριστε πού θὰ δεῖς αὐτὴ τὴ φορὰ τ' ὄνομά σου στὸ Περι-

δικό. Τὰ 18 τεύχη πρὸς 1.500 τὸ ἓνα, κάνουν 27.000. Καὶ 3.000 ἔξοδα ἀποστολῆς. Σύνολον 30.000 δραχμῆς. *Α. Ν. Πελέκηγ.*
 Ἄν δὲν μπορεῖς νὰ ἔλθεις ὁ ἴδιος, στείλε κάποιον μ' ἓνα σημείωμά σου νὰ τοῦ δώσουμε τὴν κονκάρδα. *Χ. Τριαντάρηγ.*
 Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ λόγια πού μου γράφεις. Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα πού ζητᾷς. *Γ. Τσουλήγ.* Σ' εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου γιὰ τὰ καλὰ κα' εὐγενικά σου λόγια. *Ν. Παπάξογλου.* Σοῦ στέλνω τὰ τεύχη πού ζητᾷς. Σ' εὐχαριστῶ *Α. Βρατσάληγ.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς σου. *Γ. Τσουνάλαγ.* Σοῦ στέλνω δωρεάν τὴν πινακοθήκη πού ζητᾷς. *Κ. Βολατσάκον.* Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες *Π. Σκούρηγ.* Σοῦ στέλνω ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ τεύχει ἀπὸ 26 ἕως 30. *Ε. Σκούραγ* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. *Ν. Καμπουράκηγ.* Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες *Β. Παπαπαναγιώτου.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ κα' εὐγενικά σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὴν Πινακοθήκη. *Μ. Ζαχαρόπουλον.* Σοῦ στέλνω τὶς ταυ-

τότητες γιὰ τὴν Ὁμάδα σας. *Θ. Δεληγιαννίδην.* Γιὰ τὶς κονκάρδες γράφω σήμερα στὴν ἀρχὴ τῆς Ἀλληλογραφίας.
Α. Σκανδαλάκηγ. Τὸ τεύχος πού σ' ἐνδιαφέρει θὰ κυκλοφορήσει σύντομα. *Ε. Παμπούκαγ.* Δυστυχῶς, παιδί μου, μέσα στοῦ γράμμα σου εἶχες γράψει πὼς στέλνεις δοχ. 3.000 ἀλλὰ ξέχασες νὰ τὶς στείλεις. *Γ. Ἀνδρικόπουλον.* Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. Τί φωτογραφία τοῦ Γκαουρ ζητᾷς; Μόνον Πινακοθήκη ὑπάρχει, μὲ ὅλους τοὺς ἥρωες. *Ν. Δανιήλ.* Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ ὑπέροχο γράμμα σου. Τὸ τεύχος πού ἐνδιαφέρεσαι θὰ κυκλοφορήσει γρήγορα. Τὸ ποίημα γιὰ τὸν Ποκοπίκο πολὺ καλὸ. *Ν. Λαμπρόπουλον.* Γιὰ βιβλιοδεσία τόμων κλπ. γράφω στὴν ἀρχὴ τῆς σημερινῆς μας Ἀλληλογραφίας. *Λίτσαν Καμπουράκηγ.* Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα πού ζητᾷς. *Ρούλαγ Καμπουράκηγ.* Ἐπίσης ἔστειλα καὶ τὴ δική σου ταυτότητα. *Ι. Σκιτζίγ.* Γράψε μου, καλέ μου φίλε, ποιὰ τεύχη μας σοῦ λείπουν. Καὶ τί χάρι ζητᾷς νὰ σοῦ γίνει;

Ὁ Κορ ΝΙΚΟΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μογομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) Ο Φτερωτός Ηρωοκίλας
- 3) Το Μαγικό Φίλτρο
- 4) Ο Λύκος με τί: Κόμης
- 5) Το Τέρας των Τεράτων
- 6) Η Μάχη με το Χάος
- 7) Ο Στοιχειώδης Βράχος
- 8) Η Χώρα των Νεκρών
- 9) Το Όριο της Καταιγίδας
- 10) Η Φύλη των Φαντασμάτων
- 11) Ο Θεός της Χρυσής Φωτιάς
- 12) Η Φυλιά του Σκοταφύ
- 13) Ο Σειλιτός του Άρσεν
- 14) Το Στοιχείο της Φρίξης
- 15) Η Μισομένη Βροχή
- 16) Το Φάντασμα της Σφρίγγας
- 17) Γοργίλας με Φτερά
- 18) Το Φύλο του Μάγισ
- 19) Το Τέρας της Λίμνης
- 20) Ο Χάρος των Τρελλών
- 21) Το Θείο της Καταπατής
- 22) Το Μυστικό του Στοιχειού
- 23) Οι Φωτιάς των Νεκρών
- 24) Το Βράχιο του Τρόμου
- 25) Ο Γύος του Κρανίου
- 26) Η Όψη του Ηρωοκίλα
- 27) Το Αποσπασμένο Φύλο
- 28) Ο Μάγος με το Τέρας
- 29) Ο Κολοσμίος Γιγάντης
- 30) Σχήν Κοιλιά του Κροκόδειλου
- 31) Ο Τρομερός Κτηνό-Θρωπος
- 32) Η Πρώτη Νεκροεμφάνιση
- 33) Το Ταμπου του Κακούργου
- 34) Η Σειρήνα με το Φύλο
- 35) Έλάνισση των Θερών
- 36) Το Φτερωτό Μαχαίρι
- 37) Ο Γεωλός Γιγάντης
- 38) Ο Έξωτος της Ζούγκλας
- 39) Το Πέρινο Είδωλο
- 40) Ο Δαίμονος της Μπάρας
- 41) Η Παγίδα του Νεκρού
- 42) Ο Άρσενος του Τρόμου
- 43) Ο Τροματόφορος Μαχαίριος
- 44) Το Φίλτρο της Κρίας
- 45) Ο Βαλοσπασμένος Σείτης
- 46) Ο Λύκος των Τεράτων
- 47) Θανάσιμη Γιγαντομαχία
- 48) Οι Πεινασμένοι Άνθρωποφύγοι
- 49) Το Δόλωμα του Προδότη
- 50) Το Τμή - Τμή του Δαίμονα
- 51) Η Σειρά του Κρεμοσμένου
- 52) Το Άγριον του Σατανά
- 53) Το Μπροστινό Τέρας
- 54) Η Κίτρινη Νεκροφίδα
- 55) Η Μάσχα του Κανίβαλου
- 56) Ο Δολοφόνος του Βυζαντίου
- 57) Ο Τρελλός Μοναχός
- 58) Το Νησί των Λαγών
- 59) Το Χωρό των Άρσενων-Θρωπων
- 60) Ο Γαργιός του Διαβόλου
- 61) Στο Καζάνι των Άγριων
- 62) Ο Θρωπός των Δολοφόνων
- 63) Ο Πειρατής Κροκόδειλος
- 64) Ο Μισοσπασμένος Ακούθωπος
- 65) Ο Κενήτος των Κεραλίων
- 66) Το Τέρας του Βυθού
- 67) Ο Ήρος Έλθαντας
- 68) Ο Τρομερός Φυλοσπασμός
- 69) Η Φυλιά του Διόνυσου
- 70) Στις Φλόγες των Αμαρτωλών
- 71) Ο Χρόνος Καταρτίας
- 72) Οι Δαίμονες των Όρωνων
- 73) Η Γιγαντομαχία Άρσεν
- 74) Το Τέρας του Κάτω Κόσμου
- 75) Η Σειρά του Ουέδρου
- 76) Το Τρομακό Μοναχό
- 77) Το Αποσπασμένο της Νυχτός
- 78) Ζωντανοί στους Τάφους
- 79) Το Βράδυρο της Καταστροφής
- 80) Ο Γός των Φύλων
- 81) Αλχημικός στο Σύνταγμα
- 82) Το Παράδει με το Διαμόνιο
- 83) Το Βασιλείο του Σώτους
- 84) Έλάνισση των Φυλοσπασμένων
- 85) Το Ζωντανό Πτώμα
- 86) Ο Άγγλος της Σομφόρας
- 87) Ο Βράχος του Αιθίου
- 88) Ο Βασιλιάς των Κρανίων
- 89) Διά Πυρός και Σιδήρου
- 90) Το Άνθος του Κακού
- 91) Ο Σειρήνας του Χωμού
- 92) Η Μάγισσα της Φρίξης
- 93) Ο Θρόνος της Αμαρτίας
- 94) Ο Θεός των Άνθρωποφύγων
- 95) Φωτιά στο Ζούγκλα
- 96) Το Ταμπου των Δαιμόνων
- 97) Ο Κόκκινος Καταρτίας
- 98) Σατανίλες με Φτερά
- 99) Ο Καταρτίας Μαχαίριος
- 100) Ο Χωρός των Ηρωοκίλων
- 101) Το Νησί της Αρμονίας
- 102) Χαλδίς από Δαμόνιο
- 103) Το Άνθρωποφύγο Δέντρο
- 104) Ο Κενήτος των Απορροφών
- 105) Η Άρσενισσα του Άδης
- 106) Ο Καταρτίας των Ψυχών
- 107) Το Έγκλημα του Θεού
- 108) Το Καμίν των Κολοσμίων
- 109) Ο Χωρός των Ηρωοκίλων
- 110) Το Πουλί του Λαγίου
- 111) Ο Χαλασμός του Κόσμου
- 112) Ο Ηλιόμορος του Ταρζάν
- 113) Ο Γκαούρ στην Έλλαδα

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Αριθμ. τεύχους 31 Τιμή τεύχους Δεχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 13 ΜΑΪΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Για τή σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Όδός Αγίου Μελετίου 93 β.

Για τήν έκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Αναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Αναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω απ' τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για ένα χρόνο δρχ. 130.000.

Για τό Έξωτερικό Δολλάρια 12.

Για δσους ανήκουν σέ Όμάδες Γκαουρικών
ή Ταρζανικών, δρχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61-Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΚΑΟΥΡ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000